

Перець

№ 11 РІК ВИДАННЯ XVI

ЦІНА 1 КРБ.

КІВ. ЧЕРВЕНЬ 1956

Тиждень лісу

Цілий тиждень у районі
Гучно ляскали в долоні:

— Тиждень лісу провели..
— Посадили й полили!

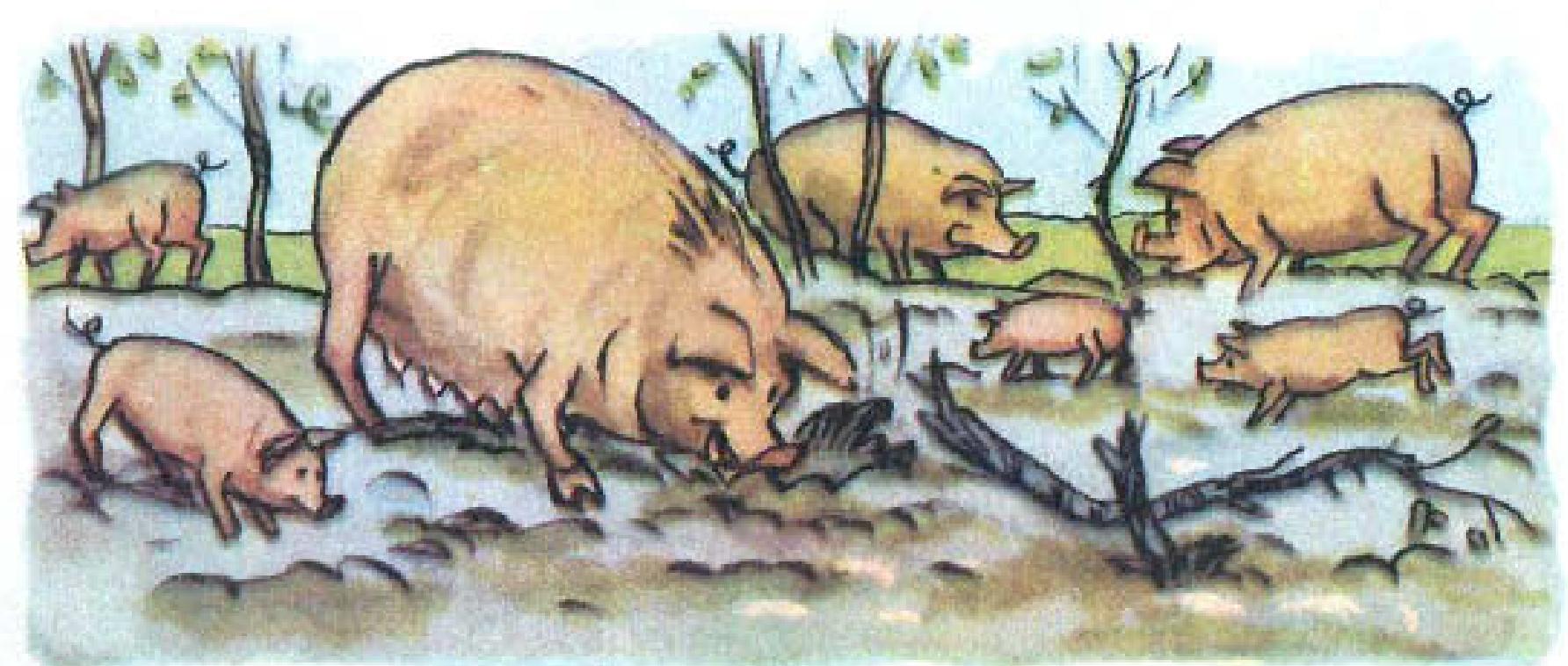
Гляньмо, як же їхній ліс
У наступнім тижні ріс.

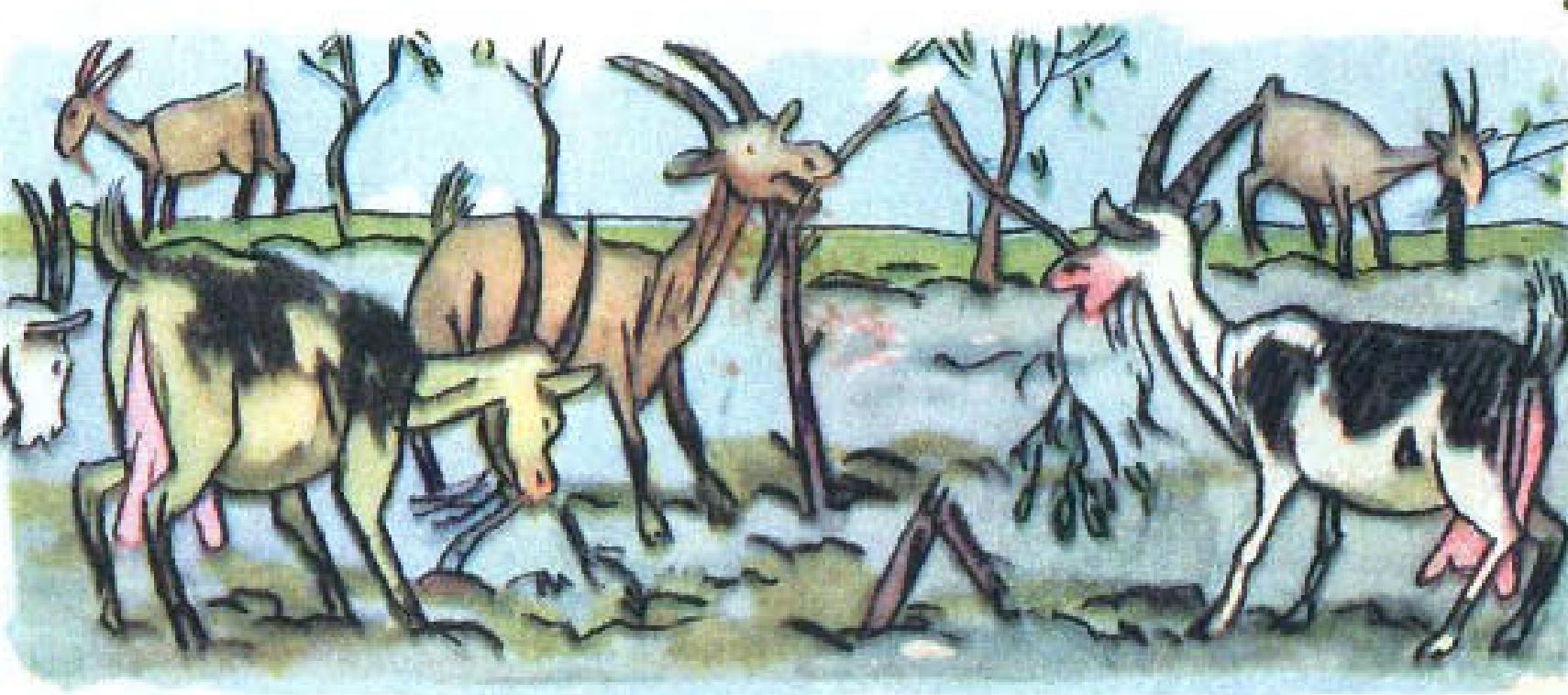
В понеділок у той ліс
Молодий кабан заліз.

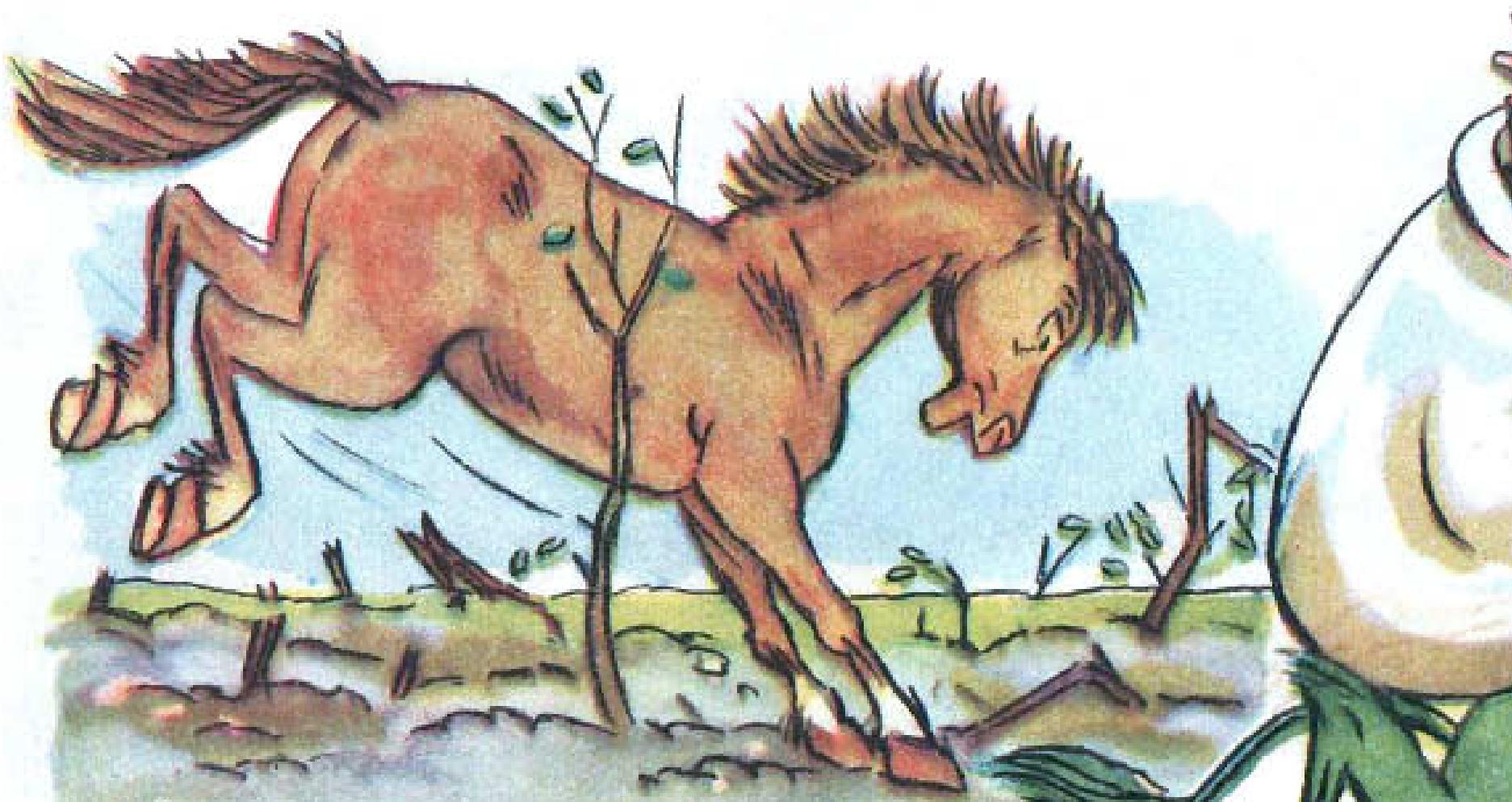
У вівторок у той гай
Завітав старий бугай.

Риля свині в середу
Ліс той ззаду й спереду.

У четвер у бідний ліс
Занесло десяток кіз.

Рано в п'ятницю кобила
Копитами все побила...

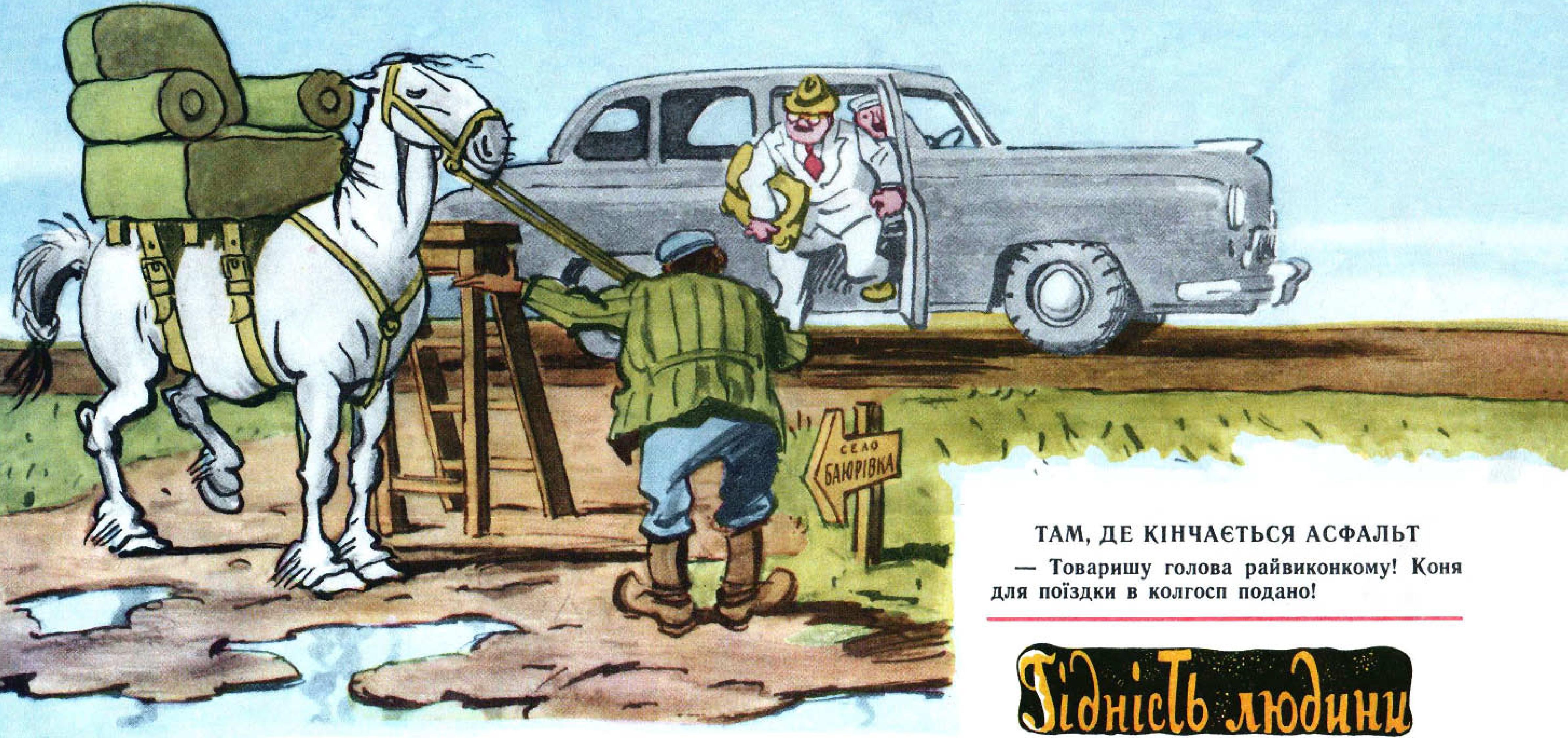

У суботу в тім ліску
Вже було, як на току.

Від такого тижня лісу
Лиш добро пропало к бісу...

Хай уяв би краще біс
Тих, що так шанують ліс!

Мал. В. ГЛІВЕНКА
Текст П. ГЛАЗОВОГО

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

ПЕРСОНАЛЬНІ КУЧЕРИ

— Голосую. Хто за?
— Проти?
— Утримався?
— Постанова вважається ухваленою...
Голова колгоспу зручно усіється на плетено-му кріслі і з приємним почуттям виконаного обов'язку кивнув до посильного:
— Катай, Миколо, за дідом Тарасом. Та швидко: одна нога тут, друга там. Ну, чого ж стоїш?
Дід Тарас саме збирався сплати, коли до його хати вбіг другий помічник головного колгоспного посильного, височений рум'янощокий юнак.
— Негайно, діду, до контори!
— Хіба горить?
— Ні, голова колгоспу викликають.
— Завтра прийду! — буркнув дід з печі.
— Завтра не можна. Вони сказали, що ви їм дуже потрібні у справі посівної...
— Так би зразу й сказав, що про сівбу, а то торохтить хтозна-що...
Коли дід завітав до контори, якраз закінчилося засідання правління колгоспу, на якому прийняли постанову про категоричну економію трудоднів.
— Клиника? Здрасуйте!
— Еге ж, кликаю, сідайте. Справа дуже важлива.
— Знаю, Микола казав, — відповів дід голові артілі. — Сівба, це вам не що-небудь, тут порада старих людей: он як потрібна. Ось хоч би строк сівби: сій у грязь — будеш князь. Посієш вчасно — вродить рясно. О-о-я знаю.
Але голова зовсім не слухав діда. Думка про особистого кучера вогнем пекла його серце. Він ніби бачив перед собою справжнього кучера з пишними вусами, розкішною бородою. Такий кучер — це половина авторитету керівника.
...Що посієш, те й пожнеш, — продовживав викладати свою агротехніку дід Тарас.
— Я, дідуся, зовсім в іншій справі, — схаменувся голова колгоспу. — Скажіть, у кого з ваших знайомих найбільша борода і вуси?
— Ви що, жартуєте? — розгнівався дід. — До побачення!
Голова колгоспу почав роз'яснювати дідові, чого від нього хоче.
— Так, справа серйозна, — провів дід рукою по бороді. — Ех, був би живий мій дід — от у кого була борода, з аршин, коли не більше. І широка, мов лопата. А вуса які! Оті.. Тепер таких немає. Не встигне, звіняєшся, пробитися пушок під носом, а тебе перунар так і стереже: «Товаришу, вам повістка...» Хіба ж не зайдеш? Я на старості і то раз на два місяці до нашого перукаря заходить.

Голові артілі не терпілося.
— А в кого зараз найбільша борода?
— Коли говорити правду, то, мабуть, більшої, ніж у мене, у селі не знайдеш.
— Гаразд! Призначаю вас своїм особистим їздовим.
— А як же бджоли? — злякався старий пасічник.
— Нічого, не розлетяться! Слухайте, що вам кажуть. Завтра ж приступайте до діла!..

Дізнавшись про те, що голова колгоспу

має персонального кучера, заступник голови правління аж скіпів від заздрощів:
— Йому можна, а мені ні? Шоб я, будучи на такій посаді, та сам за вінки смикав?! Це ж прямий підрив авторитету!
І, не гаючись, викликав до контори найміцнішого юнака в усному колгоспі.
— Будеш моїм персональним їздовим! — наказав юнакові заступник голови правління. — Про оплату праці не хвилюйся. Оплата прогресивна: смикнеш раз за вінки — десять сотих трудоднів. Даічі смикнеш — трудодень. Юнак почевронів, мов жар.

— А як же кузня? Коваль без молотобійця, що парус без вітру.
— У кузні якось обійдуться. Зрозуміло? Завтра запрягай. Вибирай найкращих рисаків і під'їди прямо до моєї хати. Та голову держжи вище!..

Прочувши, що й заступник уже з персональним, агроном колгоспу мало не зомлів. «Ви з бородою, а ми самі з вусами», — вигунув він і тут же покинув хлопця, що досі працював причіплювачем у транторній бригаді:

— Будеш мене возити!

— На плечах чи на тачці? Чи, може, на тракторі?

— Не мели дурниць. Не до жартів. Слухай, я тобі сказу. Про оплату не турбуйся. Ось умови роботи: тридцять трудоднів на місяць за те, що ти персональний, десять за те, що будеш запрягати і випрягати коней. За догляд коней — шість трудоднів на місяць — буду нараховувати окремо.

Штат персональних їздових у колгоспі, нарешті, укомплектувався. Кажуть, нібито керівництво артілі зараз вишукне заступника їздових. Що ж то за персональні, коли без заступників?

Можуть запитати: «Хіба важко бути їздовим?».

Дуже важко, ой, як важко — не дай нікому такого.

Особливо важко буває на греблі, що перетинає болото. Трапляється, зустріється на греблі колгоспне керівництво, а розминутися ніде, хоч у болото стрібай.

Персональний кучер агронома кричить:

— Звертай, хіба не бачиш, кого везу?!

— Сам звертай та подивись гарненько, хто за моєю спиною сидить.

— Хто старший, агроном чи заступник голови?

Доки перші сперечуються, третій, бородатий, як закричить:

— Ану, розступиться, голові колгоспу дайте проїхати, а тоді хоч до ранку сваріться.

Отак, сперечуються, сперечуються, інколи за чуби скіплються, і, дивись, хтось у болото — шубовств!.. Потім другий і третій туди...

Прочитавши ці рядки, голова колгоспу ім. Мануйльського (Нам'янського району на Черкащині) А. Д. Жаботинський, його заступник К. Р. Денисенко та агроном А. М. Рибалка обов'язково вигуїннуть:

— Ти диви, це ж наче про нас!

Тоді нам лишиться тільки уточнити:

— Не «наче» про вас, а саме про вас...

Іван РЯБОШТАН.

м. Черкаси.

ТАМ, ДЕ КІНЧАЄТЬСЯ АСФАЛЬТ

— Товаришу голова райвиконкуму! Коня для поїздки в колгосп подано!

Їдність людини

Багато в житті є веселих рівнин,
Чимало — житейських ярів і долин.
Та що б не було там, ніде не забудь:
— Людиною будь!

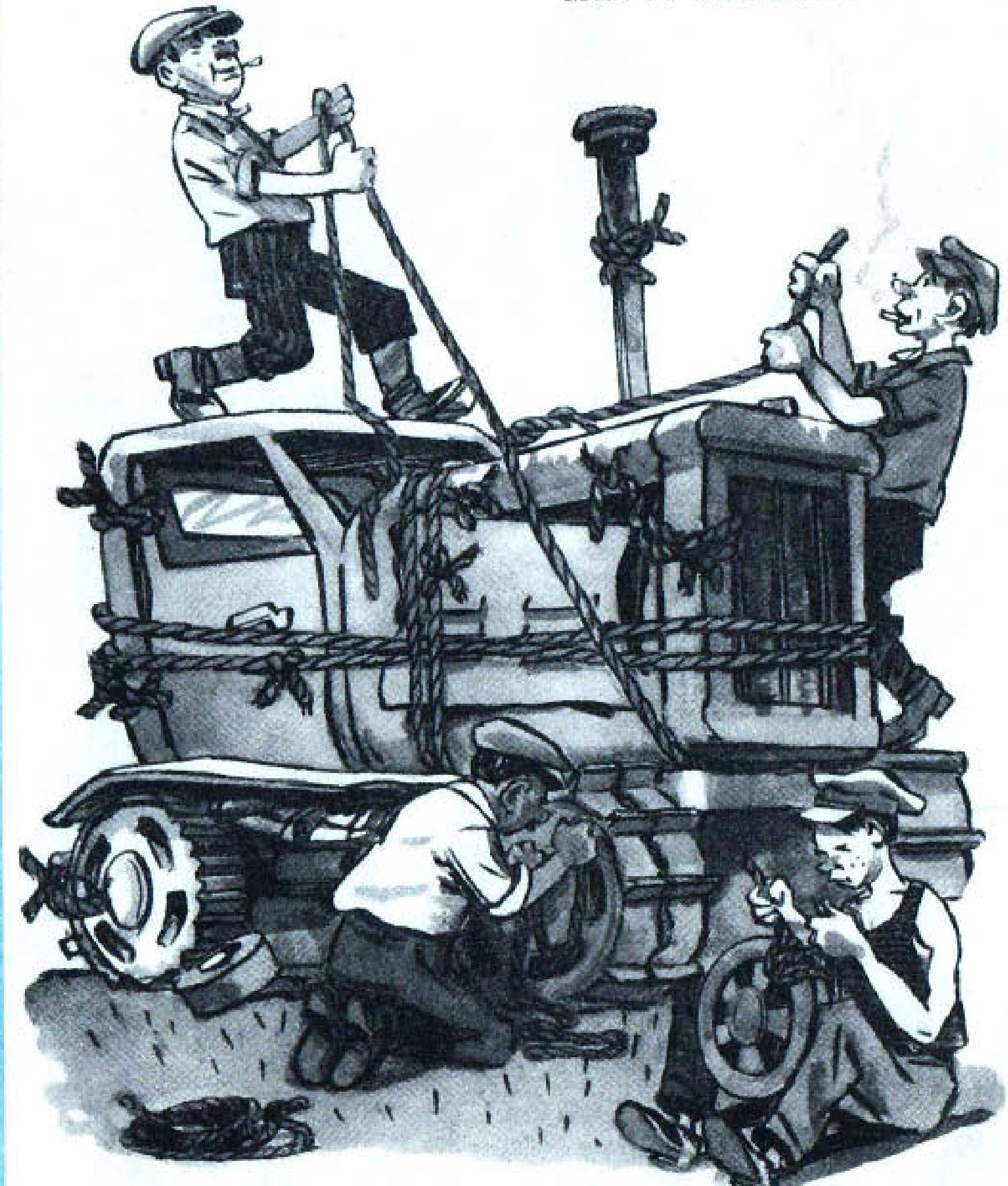
Люби свій народ, свою землю засій,
Умій розпізнать, де зерно, де одвій.
Хай пнутися мізерні, а ти не забудь:
— Людиною будь!

Не спи, не дрімай у міщанськім спокой,
Хай думка крилати тебе непокоїть.
Жиріють лиш трутні, а ти не забудь:
— Людиною будь!

Живи й пам'ятай: не один ти на світі,
Ніколи не думай, що сяєш в зеніті.
Іще раз і знову — гляди не забудь:
— Людиною будь!

Володимир ДАНИЛЕЙКО.

Мал. В. ГЛІВЕНКА

Вузловий метод ремонту в Недбайлівській МТС.

ПУЖАЛНО

Одного весняного ранку в розчинені вікна кантори колгоспу «Згода» разом з пташиним співом увірвався гуркіт фаетона, фиркання коней і розкотисте «тпру!»

Кучер Іван Дудка, прив'язавши коней біля воріт, пішов доповідати голові:

— Так що все по графіку зроблено, Федоре Васильовичу, — хвацько підкрутив вуса Іван.

Він хотів продовжити розповідь про те, з якою настірливістю довелося йому воювати в мастерні сусіднього колгоспу за своєчасне закінчення фаетона, але голова зробив застежливий знак рукою:

— Стривай, дай-но оглянути як слід, а тоді вже рапорт.

Федір Васильович фаетоном лишився задоволений. Екіпаж був на славу. У нього були запряжені вороні коні, наче змії.

— Ось поїдемо на нараду в район. Там ми вже блиснемо своєю силою. Ану, Іване, спитай у канторі, чи нема телеграми іхати в район.

— Ще нема, — повідомила прибиральниця Фрося.

— Ну, нема, так буде... — сказав Федір Васильович. — Не хвилюйся: блиснемо!

— Знайшли чим хвалитися! — шпигнула Фрося. — Інші голови на «Победах» давно іздають.

— Без твого язика обійдемось! — відрізав Федір Васильович. — Подумаєш, автомашина! А ти знаєш, скільки вона коштує? Для чого я на неї колгоспні кошти викидатиму? Щоб восени її по кюветах кінами тягати? Інша справа — фаетон і коні. Економно, і ніколи не забукують.

Він не любив будь-кого наслідувати, а тим більше — слухати чи хочось порад. От і наказав підготувати такий виїзд, якого не тільки в районі, а й в області немає.

Легко сказати — підготувати. А спробуй зробити фаетон, коли колгосп власної кузні не має. Був один старий коваль, та вмер. Спробуй зробити таку прекрасну збрую, коли нема лімаря. Доводиться все шукати десь, раз у раз переплачувати, перед кожним шапку знімати.

— Ану, давай зробимо обкатку! — кинув Федір Васильович.

Досить було Іванові Дудці махнути батогом, як застояні коні рвонули з місця.

— Стій! Стій! — скрикнув Федір Васильович. — Що це за батіг? Що це за пужално? І ти хочеш з отаким батогом везти мене в район? Це ж посміховище!

Іван ніякovo опустив занесену руку. Справді, батіг не пасував до нового фаетона і басків коней.

— Ти мене ріжеш без ножа, — з докором сказав Федір Васильович. — Нема в тебе ні смаку, ні почуття. Чи розумієш ти, що батіг для коней — все рівно, що коробка швидкостей для автомобіля? Нема коробки — нема й автомобіля...

Невдоволений Федір Васильович звелів завертати коней у двір. Поки не буде батога, що відповідав би всім вимогам, виїзди на новому фаетоні відкладалися.

Іван Дудка вважав, що кінську коробку швидкостей він зробить власними силами. Того ж вечора він з'явився з новим батогом. Та досить було Федорові Васильовичу глянути одним оком, як він скривився так, ніби його схопив приступ апендициту.

Довго він докоряв Іванові. А як стомився і вгамувався, то з півгодини сидів мовччи. Іван довго стояв перед ним, переступаючи з ноги на ногу, ждучи нових вказівок. Вказівки були категоричні: дістати для пужална першосортний матеріал — рівну тернову палицю, обробити і оздобити її за всіма вимогами мистецтва.

— Але ж, — зауважив Іван, — самі знаєте, що у нас з лісом туго. Що було — вирували, а натомість ще не посадили. Сама ж природа не послішає... Лісоматеріалу у нас немає й на дубець, щоб гусей пасті, не те, що на пужално для голови.

Для купівлі пужална відрядили завгоспа в колгосп «Боротьба». Завгосп довго відпрошу-

вався: треба було спішно іхати на базу «Сільгоспостачу» за запасними частинами для косарок. Та Федір Васильович не терпів заперечень.

Правління «Боротьби» давно збиралося кому-небудь продати терник, щоб очистити від нього площу для осінньої посадки дуба. Але хто купить цей колючий чагарник, яким путня господарка не захоче й у печі топити?

Коли завгосп «Згоди» розповів про свою біду, члени правління «Боротьби» лише перемогнулися. А голова сказав:

— Не легко нам розбазарювати своє добро, але вам, як сусідам, ми можемо піти назустріч. Тільки умова: ви протягом двох-трьох днів повинні викорчувати своїми силами всю площа і заплатити за кожен складометр по 25 карбованців.

Завгосп «Згоди» змушений був прийняти важкі умови «Боротьби».

Два дні кипіла робота. Двадцять чоловік з підводами корчували її вивозили чагарник. Кожен терновий кущ перевірявся й оцінювався щодо його придатності для пужална. З вісімдесят складометрів чагарнику було відібрано три тернових палици. При відповідній обробці з них могла вийти непогана основа для кінської коробки швидкостей...

Тепер треба було знайти кваліфікованого спеціаліста по оздобленню пужална. Легко сказати — знайти. У наш час легше знайти доброго завгоспа або спеціаліста з атомної енергії, ніж майстра пужална...

— Ідь у сусідній район, — наказав Іванові Федір Васильович. — Там є майстер. От тільки не пригадую його прізвища. Словом, ото, що торік на республіканській виставці показував своє різьлярство. То такий чоловік, що на деревині любий портрет вирізати може. Може, наприклад, вирізати жінку з риб'ячим хвостом.

— Та ж такий чоловік не захоче з нашим пужалном возитись, — висловив свій сумнів Іван.

— Скажи: за всяку ціну треба зробити. Скажи, що просив сам голова колгоспу товариш Пампушка. І без пужална не повертайся. За всяку ціну!

— За всяку ціну? А що, як, бува, ревізія почне копатись? Це ж такий придирливий орган... Наші люди починають гомоніти, що в сусідніх колгоспах щомісяця видають аванси, а в нас у касі вітер гуляє...

— Не мороч мені голови! В дорогу! Написали Іванові командировку, дали гроші і тернові палици.

Голова так підганяв його, що той не встиг і з жінкою попрощатися: саме десь у полі практолога.

Майстер Левко Горох, як і здогадувався Іван, зустрів несподіваного посланця досить холодно:

— Знаєш, друже, я кожного дня працюю в колгоспній майстерні. Пора така, що треба реманент лагодити. Незабаром жива. А вчорами працюю дома, вирізує портрет Тараса Шевченка. У мене договір з виставком. Так що не до пужална мені.

— Що ти, чоловіче добрий! — Пішов у наступ Іван. — Ми тобі за роботу заплатимо

краще, ніж той виставком. Держи руку: даю сотню карбованців, і пужално наше!

Левко розгубився, потяг руку назад:

— Незруочно якось, така сума...

— Мало? — розгарячився Іван. — Я розумію, що в тебе робота вищого класу. Де наше не пропадало: бери півтори сотні! Тільки, щоб пужално було через пару днів.

— Ні, що ти! Таких грошей я не візьму! — рішуче відступив майстер.

— Ти хочеш зідрати з нас три шкури! — скрикнув Іван. — Товариш Пампушка, наш голова, такий економіст, що в нього кожна копійка... Адже гроши колгоспні...

— От тому, що колгоспні, я й не можу взяти такої суми. А був би в мене час, то я б вам за п'ять карбованців зробив.

Івана взяло за живе:

— Ти вважаєш, що ми такі бідні? Думаєш, ми поскупимося? Задля хорошої справи грошей ми не шкодуємо. Пужално ми цінимо на рівні з добрим виїзним конем. Батіг для коня — все рівно, що для автомобіля коробка швидкостей...

Як не впрошував Іван узяти двісті карбованців і зробити пужално за два дні, Левко Горох погодився виконати замовлення лише через тиждень, а за роботу взяв десять карбованців.

Маючи суверій наказ не повернатися назад без пужална, Іван цілій тиждень просидів у сільській чайній. Коли все було зроблено, він відмітив командировку в місцевій аптекі і з добрим настроєм прибув у колгосп «Згода». У нього був вигляд переможця:

— Де Федір Васильович?

— Нема, — сухо відповіла Фрося.

— Піди поклич. Скажи, я приїхав.

— Якщо тобі він потрібний, то й піди сам, — ще сухіше відказала Фрося.

Після відвідин Федора Васильовича Іван прийшов додому вкрай розгублений. Біля хати зустрів дружину. Вона читала якісь вірші синові Мішкові.

— Ти не знаєш, — спитав Іван, — чому Федір Васильович послав мене під три черті?

— А він тобі хіба не сказав?

— Ні.

— Тому, що були загальні збори.

— Позачергові?

— Позачергові.

— Тоді все ясно. Значить, переміна?

— Переміна.

— Гм... Коштовна річ, — повертів перед носом різьблене пужално Іван. — На, Мішко, ганяй гусей.

м. Лохвиця,
Полтавської області.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Уже рік, як в Іваницькому районі неможливо купити буханець добре випеченого хліба.

Тільки не спіши, Перче, націлюватись на пекарів. Тут, в Іваниці, виних нема. Паняй, друже, до Чернігова в облспоживспілку, до головного інженера відділу хлібопечень т. Шпекторова і поклади йому на стіл пару глевтяків з нашої пекарні. Може, він, глянувши на продукцію нових камерних печей, споруджених в Іваниці за його проектом, згадає численні листи, які ми йому пишемо про ті печі. Може, спадуть йому на думку оті термометри, які він обіцяв негайно встановити на печах, та — слово його тепле.

Заглянь, Перче, і в Укоопспілку, звідки Шпекторов одержав 25 тисяч карбованців за свій винахід.

Сам Шпекторов добре знає, що у печах, спроектованих ним, неможливо пекти добрий хліб без термометрів. Про це ми не раз в Укоопспілку писали. І що ти гадаєш, Перче? Мовчать і там. Мовчать так, ніби глевтяка куснули!

Завідуючий райторгвідділом ЯРОШЕНКО.
Зав. пекарнею ОНИЩЕНКО.
Бригадир пекарні КОРОЛЬ.

У Львові гастролює відома ілюзіоністика, і цирк, в якому вона виступає, завжди повен. Усі з захопленням стежать за її дивовижними фокусами. Тільки Миколу Павловича Лунника — голову Львівської облспоживспілки — і його заступника Івана Денисовича Скрипника ілюзіоністи не зацікавили.

— Нічого особливого... — позіхають Іван Денисович і Микола Павлович. — Звичайна спрітність рук.

І можна повірити обом керівним кооператорам. Їх простими фокусами не здивуєш. Вони щодня не таке бачать.

ФОКУС З ЦИГАРКАМИ

При звичайних умовах це робиться так: людина елегантним жестом запалює сірника, прикурює, якусь хвилину пускає вгору красиві кільця диму і раптом ковтає цигарку. А потім цю ж цигарку знаходить у чужій кишенні.

— Примітив!.. — віршили ілюзіоністи з Куликівської райспоживспілки, і продемонстрували не таний фокус.

Вони витягли зі складу не одну цигарку, а гору тютюнових виробів на 24 тисячі карбованців. Завторг райспоживспілки Куницин чиркнув сірником і оголосив: «Товар зіпсувався, і ми його зараз спалиммо». Потім накрив тютюнову гору довжезним актом і вигукнув: «Айн, цвай, драй. Готово!». Коли Куницин знову потягнувся до акта, під ним цигарок уже не було. Якимсь дивовижним чином вони опинилися на полицях Смереківського і Виднівського сільмагів...

Між іншим, роботою Устіяна та Кубри, які завідують цими крамницями, завторг Куликівської райспоживспілки нахвалитися не може:

— Молодці-торгівці, — каже він. — Працюють — аж дим іде!

ДІЛО В ШЛЯПІ

Можна собі уявити, як до цієї історії поставилася б така ділова людина, як Глинський.

— Торгувати цигарками, списаними по акту, це — не фокус, — сказав би він. — От у мене...

У нього, в Глинського, не було ні актів, ні підмочених цигарок. Була тільки підмочена репутація: він за шахрайство встиг уже посидіти в тюрмі. Прямо з ув'язнення Глинський прибув до голови Нестерівської райспоживспілки т. Дембіцького і з першої ж хвилини зачарував його своїм практицизмом.

— У вас на базі, — сказав Глин-

ський, — лежить будівельний ліс. І лежить, майте на увазі, без діла.

— Як це без діла? Він піде на будівництво.

— Будуватимете не ви і не я.

А діло, з яким я до вас прийшов, стосується виключно нас. Давайте почнемо виганяти з лісу...

— Смолу? Дъогот?

— Ні. Гроші.

Глинський виклав свій план,

до того простий і мудрий, що у голови райспоживспілки аж очі загорілися.

Але, щоб здійснити цей план, треба було знайти ще кількох мет-

ких хлопців. Довго шукати їх не довелося. Відбув покарання спрітний торговельний махінатор Корц, його поставили завідувати крамницею в селі Стара Сквирява. У Крехівському і Мокротинському сільських споживчих товариствах знайшли притулок Купський і Логі, які свого часу теж торгували — не лінілися, аж поки за гратахи опинилися. До цієї веселої компанії приєдналися ще завідуючі базами Купецький та Кудик — і діло закінчилося.

Райспоживспілка стала переправляти ліс сільським споживчим товариствам. А ті почали повернати його назад: мовляв, не та порода, не підходить... Причому ніяких особливих зусиль ця операція не потребувала: колоди лежать собі на місці, а люди обмінюються тільки папірцями — фактурами. Звіряючи ці фактури, можна натрапити на одну деталь: ліс, який з райспоживспілки «відпускався» в одній ціні, назад «повертався» в іншій — значно вищій. Саме на цій різниці кмітливі шахраї виганяли й переганяли у власні кишенні десятки тисяч карбованців.

А куди ж дивилася ревізійна комісія райспоживспілки?

Іван Денисович Скрипник — заступник голови правління облспоживспілки — пояснив нам:

— Що ж, і серед ревізорів Іноді бувають шляпки...

Чи ж тільки серед ревізорів?

РИСКОВАНІ НОМЕРИ

Михайло Іванович Осяк не тішив себе ілюзіями. Повертаючись з ув'язнення, він і гадки не мав, що йому, хапузі, спійманому за руку, хтось ще може довірити матеріальні цінності. Але опинившись перед будинком Забузької райспоживспілки, він підпав під вплив якоїсь гіпотичної сили і не зчувається, як ноги самі занесли його до кабінету голови райспоживспілки. А назад, з кабінету голови, Осяк уже не вийшов, а вилетів на двох могутніх суцільно-паперових кри-

У ІДАЛЬНІ

У Ідальні за столом

Іде розмова жвава:

— А чому така пісня

Подається страва?

— В компенсацію за це,—

Жартуни сміються,—

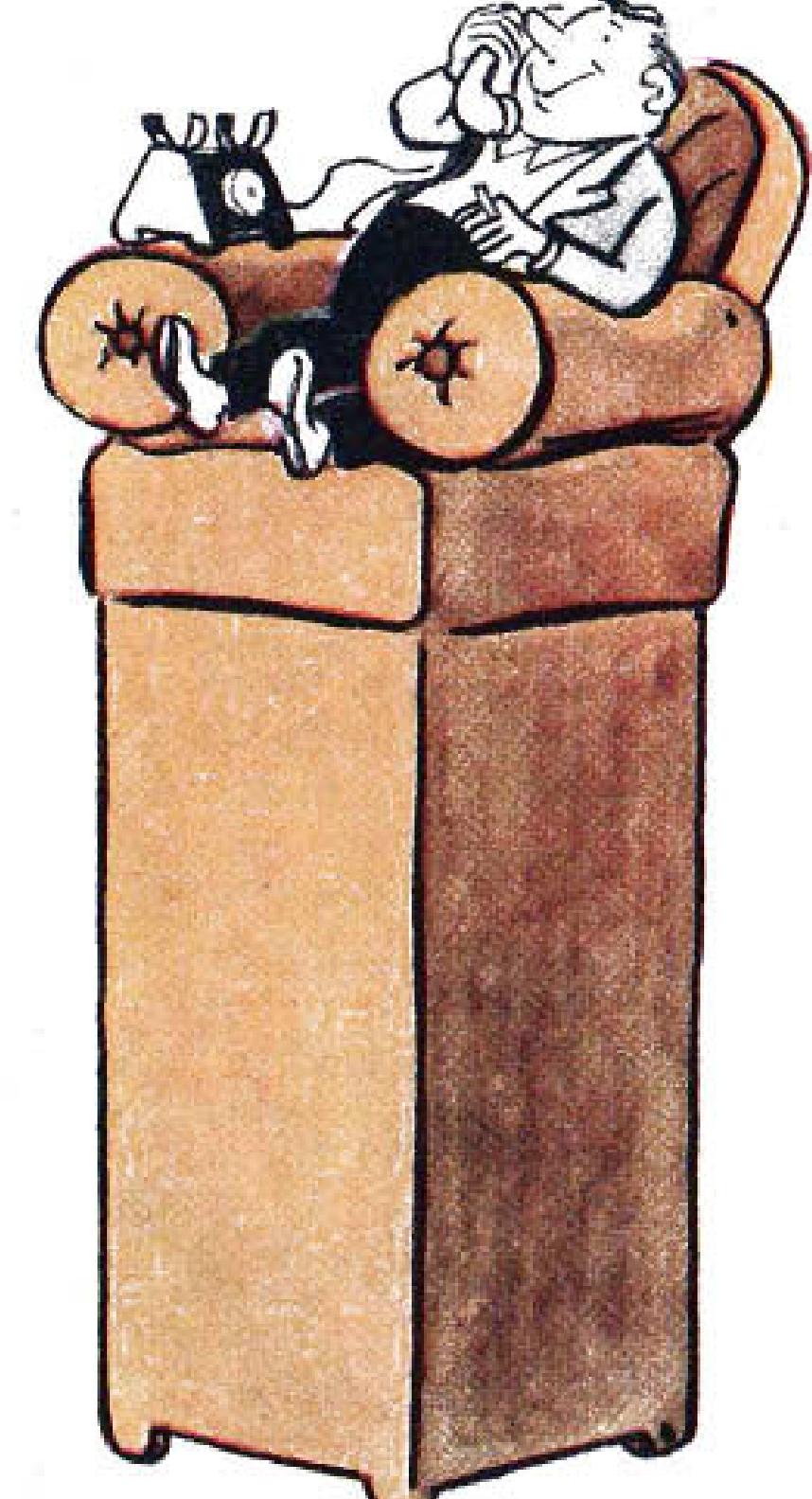
Нам виделки і ложки

Жирні подаються.

Михайло ВОВК.

Закарпатська область.

Мал. БЕ-ША

ЧУДЕСА БЕЗ ЧУДЕС

— А чи не змогла б споживча кооперація обйтися без таких працівників, що вже себе скомпрометували? — спітали ми у заступника голови Львівської облспоживспілки т. Скрипника.

— Могла б. І ми за це й боромся. Право на працю має кожен, але не кожному, хто себе скомпрометував, обов'язково треба довіряти матеріальні цінності.

— А от є такий Володимир Миколайович Іванов, — його, здається, судили...

— Так, дівчі: за спекуляцію і за підробку документів. Але його з Куликівської райспоживспілки вже звільнili.

— І прийняли на матеріально-відповідальну роботу в Бродівській райспоживспілці.

— Невже? От жмикрут! От фокусник! В одні двері виненеш, — він у другі пролізе!

— А Габріель?

— Габріель у Городку вже не працює. Тільки-но прокурор викрив шахрайство Габріеля, ми його вигнали з нашої системи.

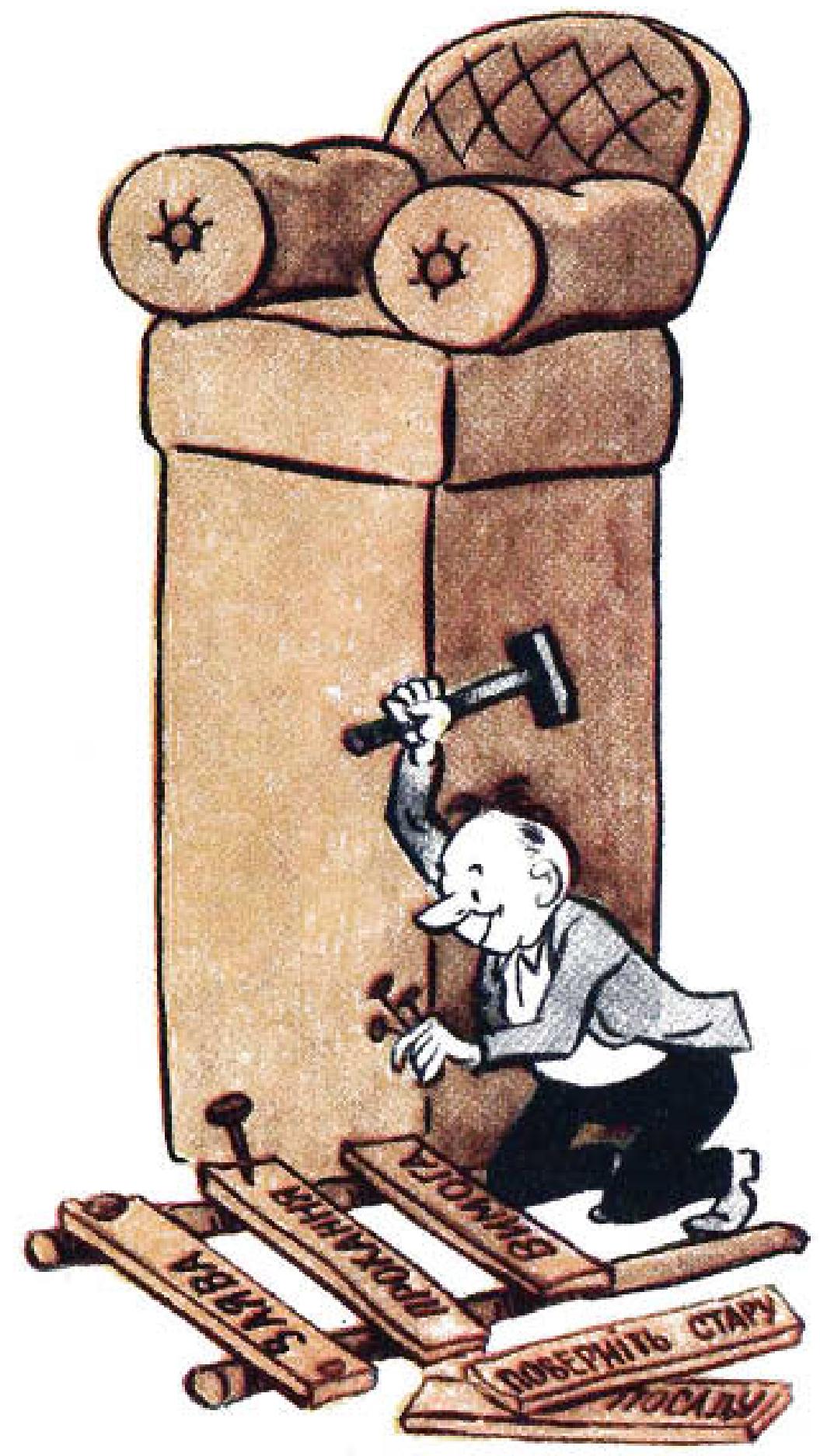
— А як же він потрапив до Перешиблянської райспоживспілки?

— Невже потрапив? Це — якесь чудо!

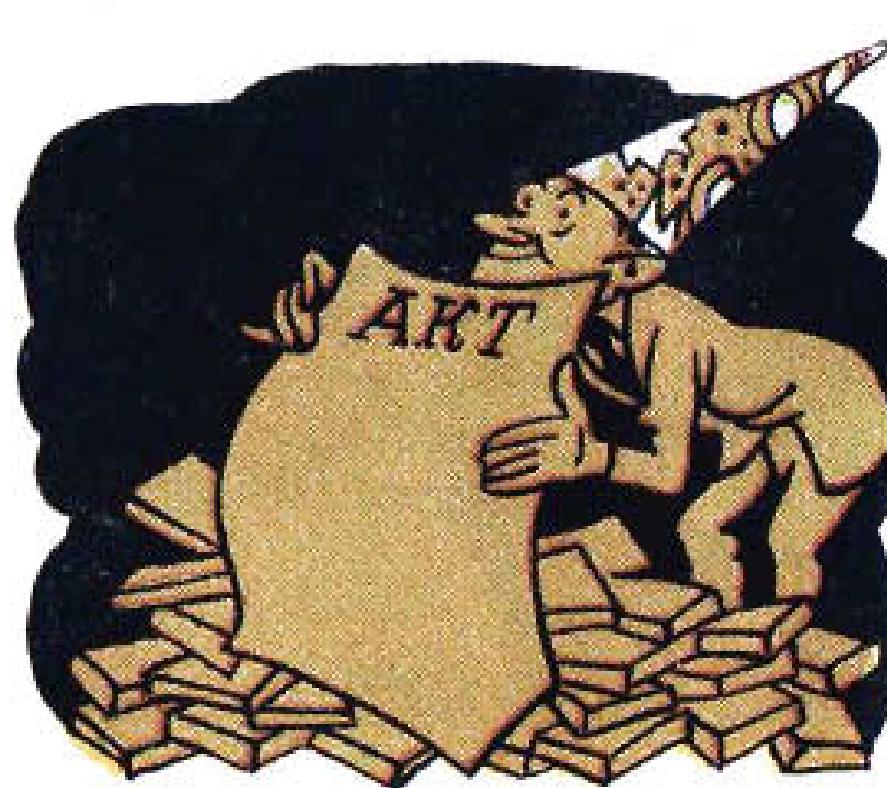
Чудо легко можна розгадати, ознайомившись з документом про призначення Габріеля на нову роботу. На цьому документі красується штамп... Львівської облспоживспілки, де кадрами відає Іван Денисович Скрипник, а загальне керівництво здійснює Микола Павлович Лунік.

Таких чудес, таких фокусів у цирку вам ні за які гроші не покажуть. А тут, в облспоживспілці, — будь ласка.

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

І ОГО ДРАБИНА...

Хочалі та турне

ДОВГОРІЧНА МИТЬ

Перегнав коня у мить.
...З татом я рубатиму руду.
Від роботи і на мить не відійду.
М. ПРИГАРА.

Сколихнулася билиночка у мить...
Схопила дівчинка у мить книжки...

Прогнав ведмедя сміло,
Не злякався ні на мить.
Він погоджується в мить.
Встигає все зробити в мить.
І позабув Стрибайчик в мить.
Кинулась Оксана в мить.
В мить зривається і лечу.
Не дають ведмедю бджоли
Відпочити ні на мить.

Н. ЗАБІЛА.

Буває, що справді ми кажем: — Спинись!
Чудова ти, мить, недосяжна, як вись...
Над вами ж, як меч той питання висить:
Коли довгорічну закінчите мить?
Та мить з року в рік проліта, наче птах!
Всі гнізда вона на усіх сторінках!...

Ця мить остоїдла! Та що там казать —
За неї вже треба давно штрафувати!

Олекса ЮЩЕНКО.

Шейті міль

В поета збірку власних віршів
Обсіла міль проклята... Він
Вже сипав дуст і нафталін.
Не помогало.. Гризе ще гірше!..

Поїла книжку міль до тла,
Не залишила навіть слова!
У чому ж справа?..
Та була
У віршах тих суконна мова.

I. ЗОЛОТАРЕВСЬКИЙ.
Переклад з російської.

I СМІХ, I ГРІХ

За гонорар поставив дачу й флігель.
Живе він там собі прекрасно,
Хоча герой його книги
Усі «померли» передчасно.

Ів. ФЕДЬКО.

м. Луцьк.

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

МІЖ ДВОХ СТОЛІВ

— Вам потрібна довідка? Тоді
принесіть довідку, що вам потрібна
довідка.

— Вам довідку? А у вас є довідка
про те, що без моєї довідки вам
не можуть видати довідку?..

ПУТЬ НА ДОРОГУ

«О, скільки літ шукала
ти дорогу,
Щоб незалежну путь
свою знайти...»
О. НОВИЦЬКИЙ. «Хай над
тобою мир вітає».

Не забгну цього, ій-богу!
Авторе, порадь хоч ти,
Як потрапити на дорогу,
Щоб до смислу путь знайти?

Юрій КРУГЛЯК.

Як я став Знаменитим

Я з непомітних став виднішим,
А це для мене найдорожче.
Я псевдонім обрав «Тайні»,
Назвав роман свій перший «Тощо».

І став тепер відомим я;
Всі згадують мое ім'я
І хвалять прозу й вірші.

«...Тичина, Рильський, Головко,
Бажан, Малишко, Воронко,
Гончар, Дмитерко, Баш, Собко,
Сосюра, Панч та інші».
Прислухались! Що він сказав?
Мое ж він прізвище згадав!

Як твори називає почнуть,
І мій роман не обминуть.
Ну, а мені чого ще!
«Пропороносці», «Юрко Крук»,
«Артем Гармаш»... І «Кармелюк»,
«Над Черемошем» тощо.

Прислухались! Що він сказав!
То ж він і мій роман згадав!
Хоч гонорару І немає,
Та слава он яка луна!

Вірші початкового письменника
Л. Тайні передав до редакції
Б. КОТЛЯРОВ.

м. Харків.

В ЛІТЕРАТУРНОМУ БУФЕТІ

З більядної в підваль-буфет
Зайшла компанія тепленька.
Один розпещений поет
За себе п'ятий тост підняв:
Дружків своїх він запевняв,
Що він не менший від Шевченка.

А ті йому аплодували
І, мов ікону, цілавали.

У горілчаному запалі
Один з дружків пішов ще далі,
Він склав про те негайно вірші,
Що друг іх за Шевченка — більший!

Поет до цього ще балакав,
Тепер од щастя тільки плакав.
Десь прибиральниця взялася
Й дошкульно мовила: — Ого!
Ви всі у шапці у Тараса
Вмістилися б до одного!

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

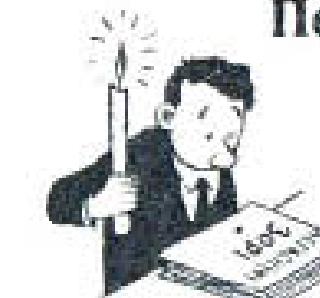
Про назви зброя

Назвами пишними книжечки
мітять

Наши співці для століть.
Візьмеш «Негаснучі зорі» —
не світять,
«Вогнище» візьмеш — димить.

Жадно розкриєш «Високі
вершини»,
Глянеш в «Потоки гірські», —
Знайдеш у них —
висоти два аршини,
А глибини — два вершки.

Петро ДОРОШКО.

ФІЗКУЛЬТ-ПРИВІТ, ПЕРЧЕ!

Чи бачив ти дивака, який би в пору цвітіння
квітів став на лижі та й подався межі людей?
Не бачив? То й не побачиш, бо такі фізкультурники
існують лише в уяві черкаських кооперацій.

Ще на початку року наш Корсунь-Шевченківський районний комітет фізкультури і спорту подав заявку до облспоживспілки на 15 комплектів футбольної форми, відповідне число бутсів та іншого спортивного матеріалу...

А нам відповіли на заявку лижами та майками. Лиж прислали аж 700 пар, а майок 4 сотні — всяких кольорів і всі нестандартні. Лижі, правда, ми з осені замовили, а про такі страховидні майки і мови не було.

Бачиш, Перче, яка грайлива уява у черкаських кооперацій!

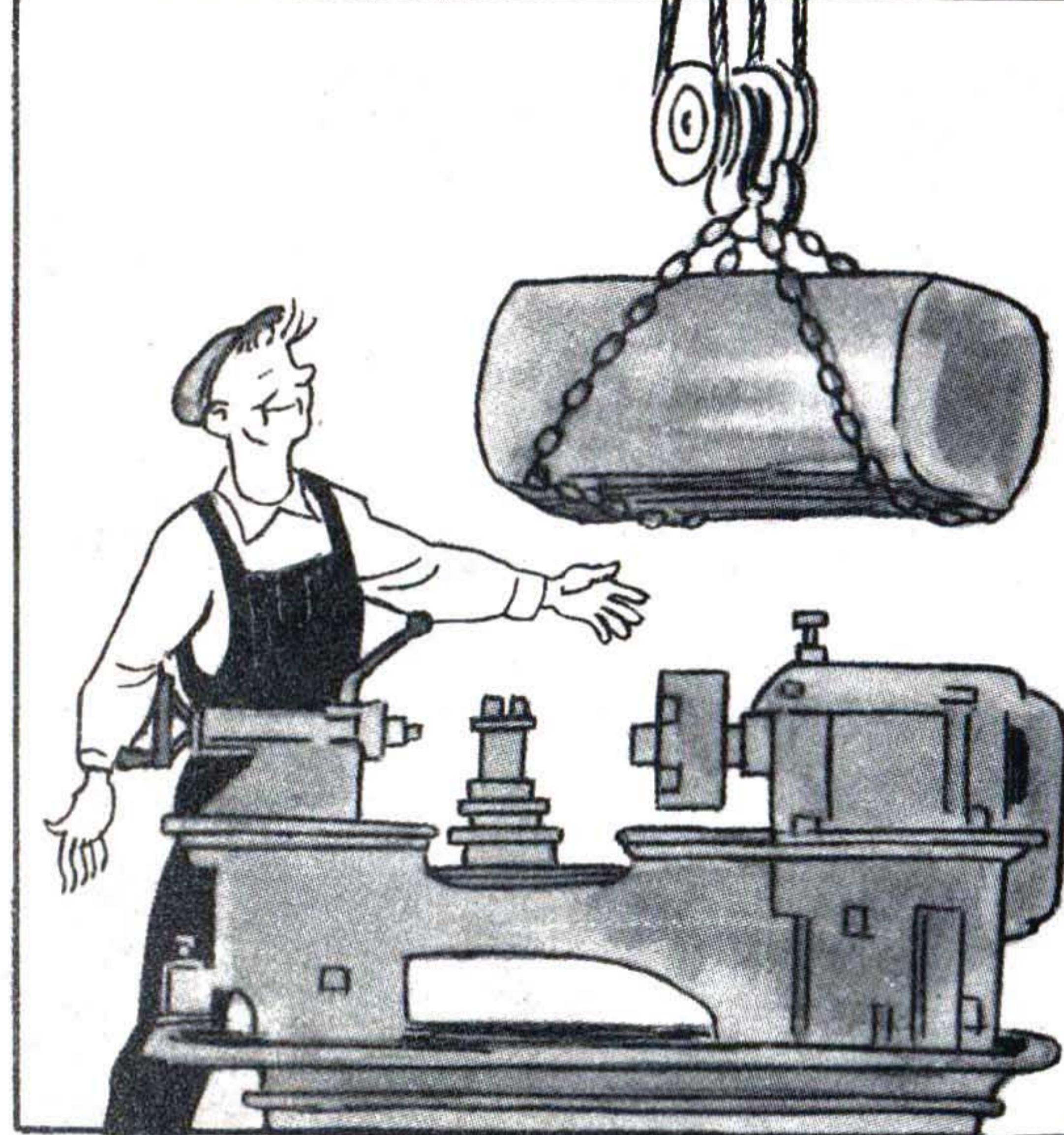
О. ПЕРЕЦЬ,
голова районної ради
ДССТ «Колосник».

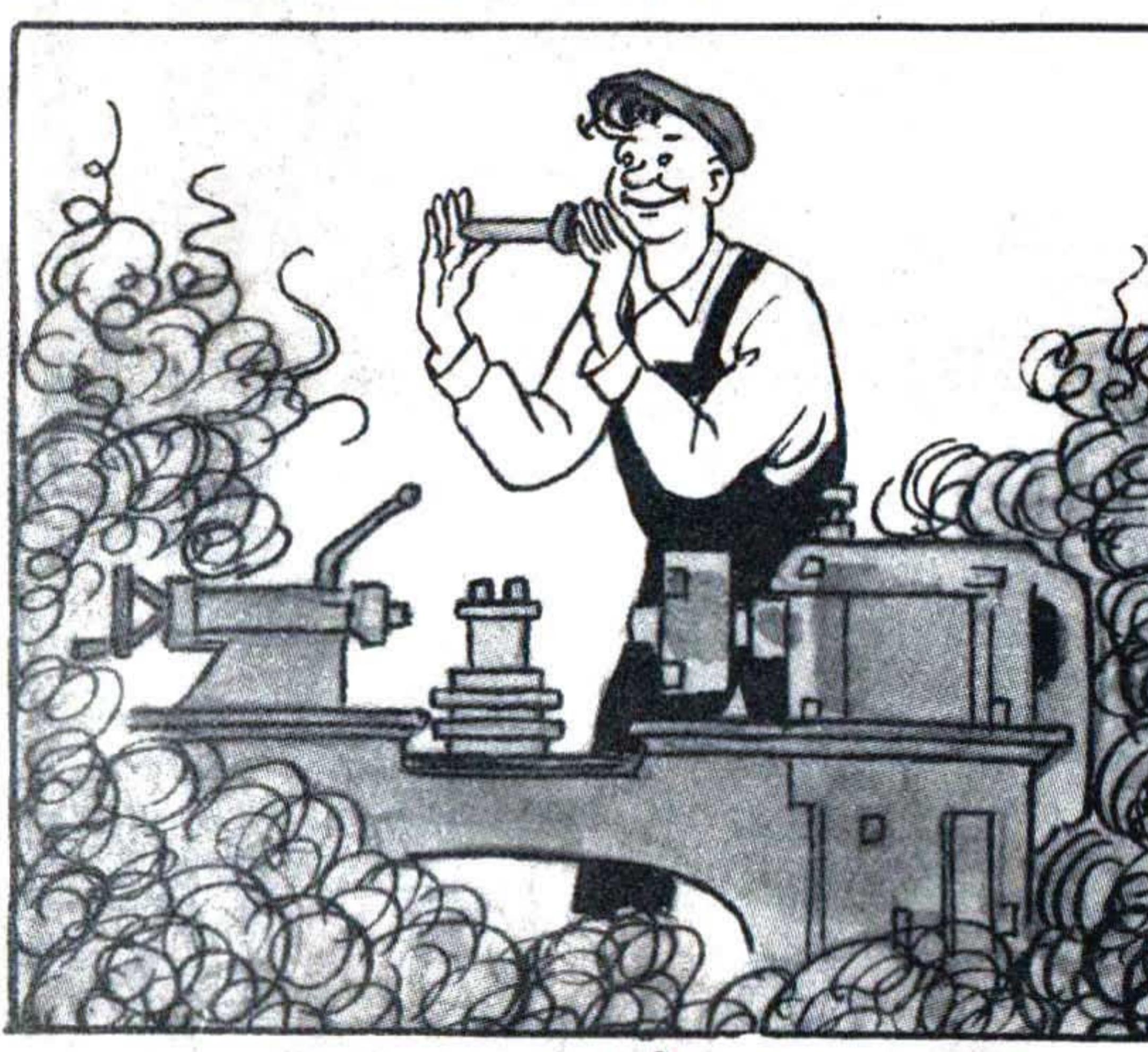
Неабияку користь дадуть бур'яни, коли в силосні ями потраплять вони.

НЕПОВНА МЕХАНІЗАЦІЯ

Мал. К. АГНІТА

Заготовка подається механізмами...

...а готова деталь зім'ється руками.

ВИХІДНІ ДНІ

Не люблю я, не люблю я вихідні.
От про що вони нагадують мені...
Зранку тато напакове ягдаш,
На зайців спішил з начальством тато наш.
А мені він сміється прямено,
«Ось тобі, мій лобий синку, ціліх п'ять,
Підеш, підеш собі з дітками гулять,
У ляльковий підеш, синку, чи в кіно —
Все одно!»

Вихідного дня у мама — вечори:
Дві сусіди, два сусіди-картири...
А між ними — дві нові колоди карт,
А між ними — дві «півлітря» і мускат.
Мені мама сміється прямено,
Мені мама киває таємо:

«На тобі, мій лобий синку, двадцять п'ять,
Підеш, підеш собі з хлопцями гулять,
Десь у паркі підеш, синку, чи в кіно —
Все одно!»

А одного вихідного я вже сам,
Ні слівця про те не кажучи батькам,
Розшукаю у моого тата в гаманці
Два новеньки, два синеньки папірці...
Хлопці кажуть: «Це дуже прямено!»
Я підморгну хлопцям таємо:
«Знань че у нас аж двіц двадцять п'ять,
У пинувши можна добре погулять.
Там чекає нас чи пиво, чи вино —
Все одно!»

Ще одного вихідного дня моя
У мілії зустрілась вся сім'я.
Мама в міфти з чорнобуркою рида,
Тато каже: «Ой біда, біда, біда...
Як це, — каже, — для нас неприємно!»
І синчі мені в уxo таємо:
«Через тебе, аморальне ти щена,
Під ударом, — каже, — наша вся рідня!
Призваних, хто штовхнув тебе в багно,
Аж на дно?
Хто?»

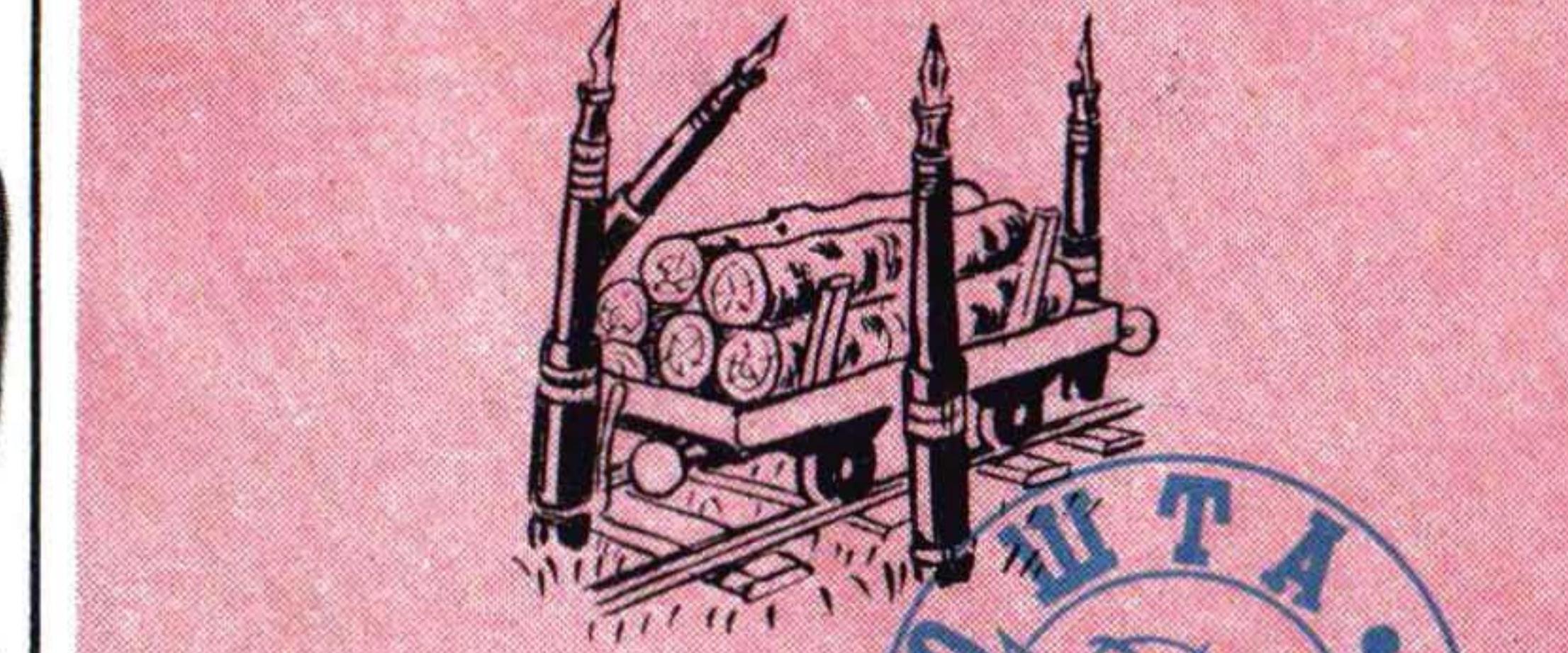
Інна КУЛЬСЬКА.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Допоможи розшукати наші два вагони з лісом, які десять зникли в хащах тресту «Київлісзаг».

Ось уже два роки минуло, як нам занарядили лісоматеріал, а замість нього ми ще й досі продовжуємо одержувати самі лише запевнення та обіцянки.

Вже кілька разів нам пропонували виставити акредитиви на оплату лісу, але час мінав, акредитиви поверталися, а лісоматеріалу, потрібного колгоспові для будівництва тваринницьких приміщень, ми так і не бачили.

Розвідай, Перче, де там у хащах «Київлісзагу» блукають наші вагони з деревиною. Чи не заблудились вони в трох канцелярських сочнах?

КОСТАНТИНОВ,
голова колгоспу.
ПРИХОДЬКО,
бухгалтер.

Колгосп ім. Димитрова,
В.-Токмацького району,
Запорізької області.

...а готова деталь зім'ється руками.

ВИХІДНІ ДНІ

Не люблю я, не люблю я вихідні.
От про що вони нагадують мені...
Зранку тато напакове ягдаш,
На зайців спішил з начальством тато наш.
А мені він сміється прямено,
«Ось тобі, мій лобий синку, ціліх п'ять,
Підеш, підеш собі з дітками гулять,
У ляльковий підеш, синку, чи в кіно —
Все одно!»

Вихідного дня у мама — вечори:
Дві сусіди, два сусіди-картири...
А між ними — дві нові колоди карт,
А між ними — дві «півлітря» і мускат.
Мені мама сміється прямено,
Мені мама киває таємо:

«На тобі, мій лобий синку, двадцять п'ять,
Підеш, підеш собі з хлопцями гулять,
Десь у паркі підеш, синку, чи в кіно —
Все одно!»

А одного вихідного я вже сам,
Ні слівця про те не кажучи батькам,
Розшукаю у моого тата в гаманці
Два новеньки, два синеньки папірці...
Хлопці кажуть: «Це дуже прямено!»
Я підморгну хлопцям таємо:
«Знань че у нас аж двіц двадцять п'ять,
У пинувши можна добре погулять.
Там чекає нас чи пиво, чи вино —
Все одно!»

Ще одного вихідного дня моя
У мілії зустрілась вся сім'я.
Мама в міфти з чорнобуркою рида,
Тато каже: «Ой біда, біда, біда...
Як це, — каже, — для нас неприємно!»
І синчі мені в уxo таємо:
«Через тебе, аморальне ти щена,
Під ударом, — каже, — наша вся рідня!
Призваних, хто штовхнув тебе в багно,
Аж на дно?
Хто?»

Інна КУЛЬСЬКА.

Чого стяється півень

Старий досвідчений півень повчав молоду курочку:

— А від дощу, рибенька, ховається. Вода — для нас біда. Недарма ж люди кажуть: «Ta він же — як мокра курка!»

— Пусте! — хихнула курочка ряба. — Я чула, що наша сестра навіть у бані ходить.

— Курячий мозок у того, хто таку дурницю ляпнув! — скривив старий півень і спересерда черкнув крилами.

— У бані гаряча вода. Там тебе зразу ж ошпарят і обскубуть. А потім засмантай.

— Сорока-блобона цю новину принесла, — почала виправдуватись курочка ряба. — Я розповім, що почула від неї.

— Грошей не пошкодуємо, аби баня була!

Так казали колгоспники артілі «Радянське село» (с. Митки, Барського району, Вінницької області).

Збудували баню, поставили ній казана і навіть тазики придбали. І хоч збудованою баню ще в 1949 році, досі ніхто не помився.

Голова сільради Рукомеда Іван Васильович каже:

— Щоб нагріти воду в бані, треба витратити палива наробованців на сті. А хто може поручитися, що в баню приде 100 чоловік. А як приде тільки 80? Явний збиток.

Купив колгосп електростанцію потужністю 30 кіловат. А де ж її поставити? Голова колгоспу Цомба Андрій Степанович каже:

— А поставимо ми її тихенько в бані.

— Не можна, — сказав голова сільради Рукомеда.

— Дізнається в районі, — буде тобі баня.

Поставили устаткування електростанції в найдальшому закутку комори. Там воно вже два роки порохом припадає.

Остан у селі Митки — ні бані, ні електрики. А витратили на будову 20 тисяч крб.

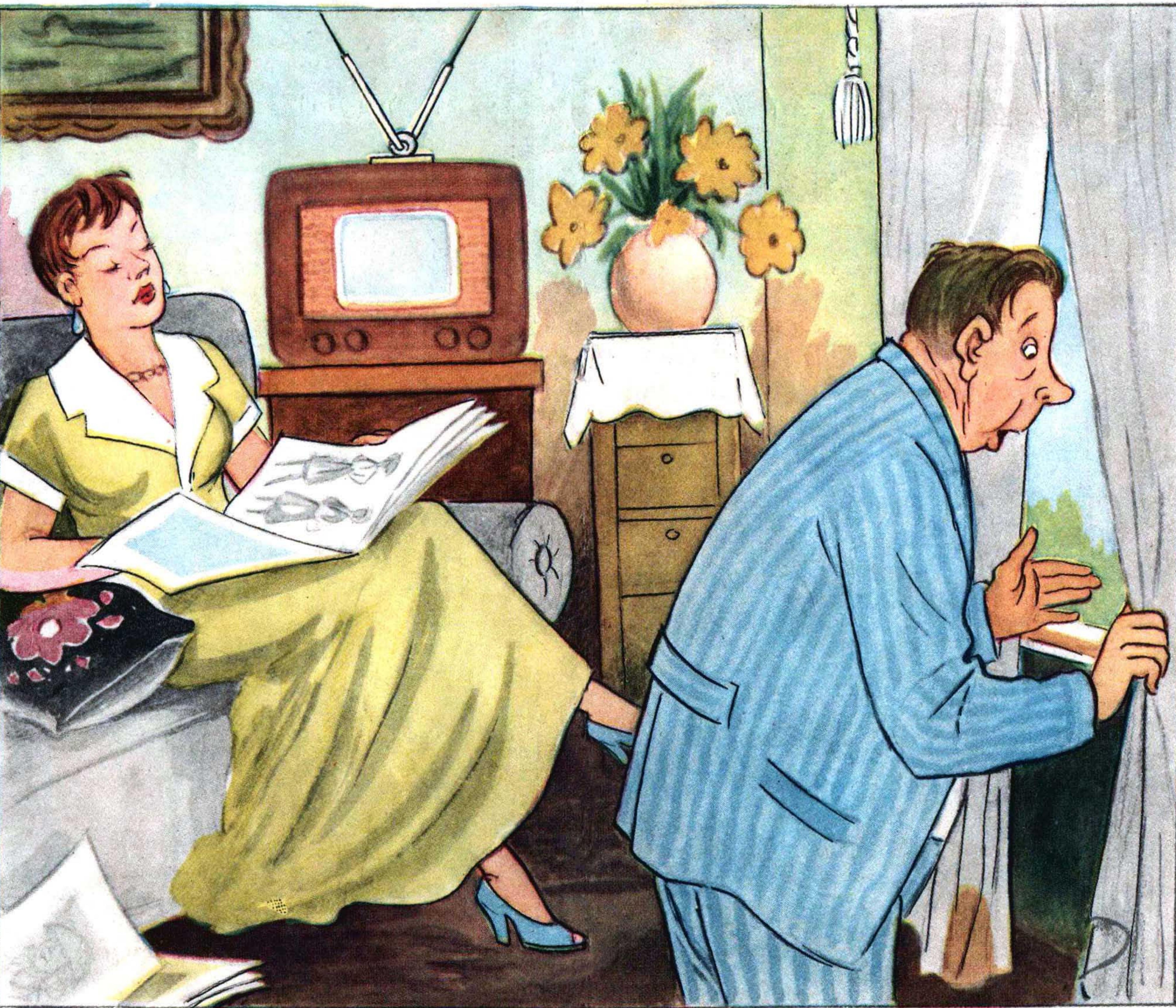
Приміщеннях бані стоять біля сільради, до якої часто навідається голова райвиконкому т. Сорокін. І не бачить він того, що в приміщенні вікон уже нема, сноровий дверей не буде. Колгоспники кажуть: «Три голови, а до пуття не довели».

Відомо, що гігієна — запорука здоров'я. А що ж робити з тими людьми, у яких нема здорового ставлення до гігієни?

Л. ГРОХА.

НЕСПОКІЙНА СТАРІСТЬ

Мал. О. КОЗЮРЕНКА.

— Домробітниця цілісінку годину довбе їм, що мене нема дома, а вони стовбичать під дверима...

— Хто?

— Мої батьки.

— Чому поле так заросло бур'яни?

— Це якесь прикре непорозуміння! Й-богу, ми сіяли тут саму кукурудзу.

НЕЗВІЧАЙНА ПРИГОДА

Утопив у болоті м. Красного (Львівщина) екскаватора «Е-754» начальник дільниці Лісневичівської машинно-екскаваторної станції (МЕС) т. Левін. Болото, де утоплено екскаватора, розташоване зразу ж за будинком Краснянського райкому партії. З вікон дуже зручно спостерігати, як, зачепивши корпус власною стрілою, екскаватор марно намагається витягти самого себе з болота.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

У м. Угнів на Львівщині є артіль «Прapor комуни». Вона виготовляє школівні парті. Дирекція Спасівської семирічки рік тому звернулася до цієї артілі з проханням зробити двадцять парт і передала їх переказ, місяців через вісім, голова артілі переказав, що парті вже готові, що їх лишилося тільки пофарбувати.

І як заходився фарбувати, та так і досі фарбує та очі нам обіцянками замазує.

Чи не можеш ти, Перче, мілту свою використати замість хвача, щоб допомогти угнівському маляреві замовлення вчасно виконувати?

Г. ШУЛПЕНКО.

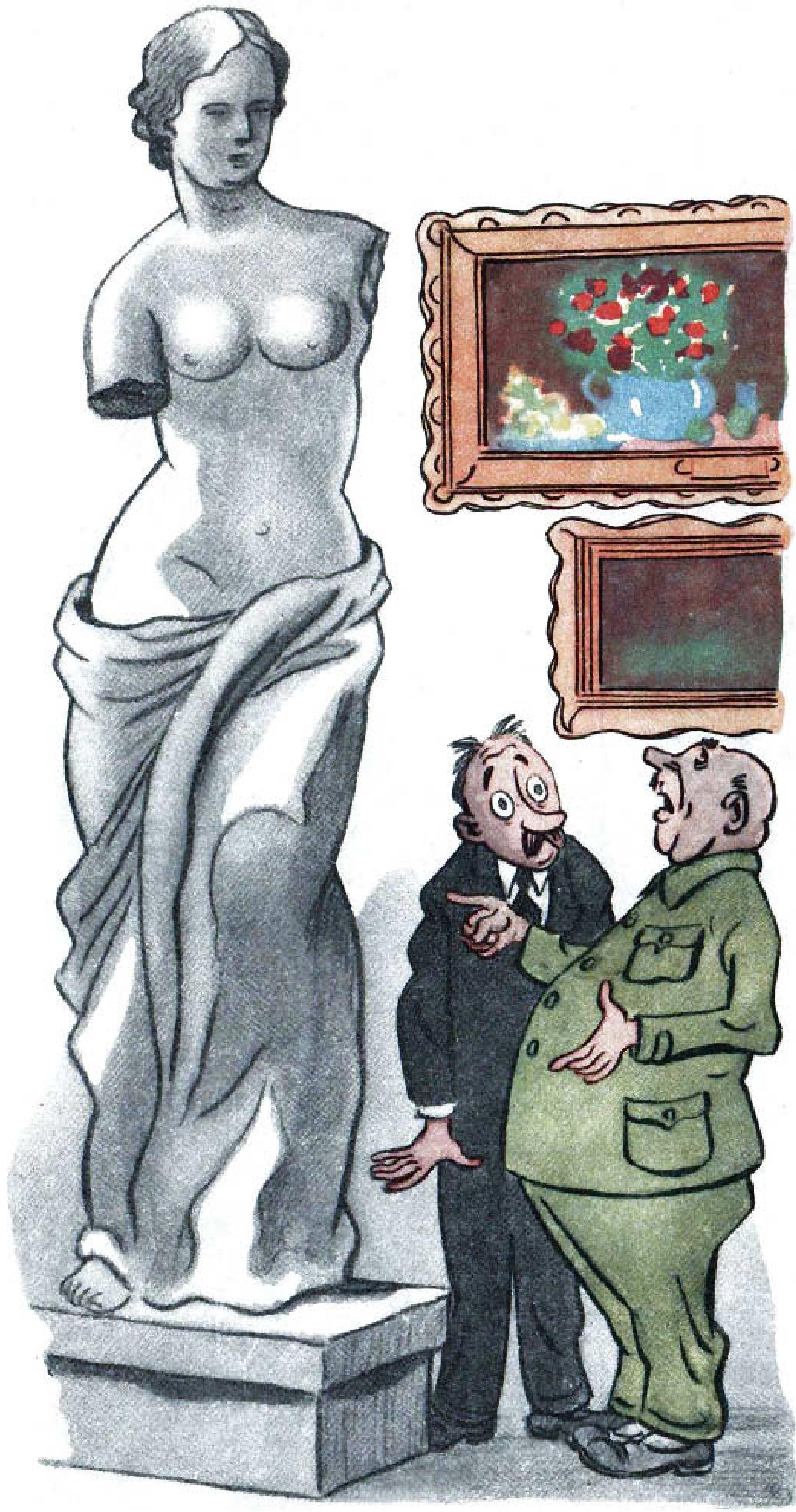
Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

ЗАСІДАННЯ ПРАВЛІННЯ АРТІЛІ «ПРОМБРАТСВАТКУМЗЯТЬ»

с. Спасів на Львівщині.

Мал. БЕ-ША

Трапляється, що на чолі музеїв стоять випадкові люди.

— А це що за неподобство? Чому без рук?
— Товаришу директор, це — Венера.
— Не дозволю навіть Венеру калічити! Щоб завтра ж були руки!

А ЩЕ НАМ ПИШУТЬ...

...що дев'ять років тому в с. Бабаях (на Харківщині) почали будувати міст. Той міст давно вже числився готовим на 75 процентів, але сам директор комунальних підприємств при сільраді т. Борох, який будівництвом заправляє, боїться потикатися на нього, щоб не скнутися на всі 100 процентів.

...що правління колгоспу «Більшовик» ніяк не спроможеться електрифікувати с. Слободу (Млинівський район на Ровенщині), хоча на території колгоспу давно працює гідроелектростанція, яка обслугує чотирнадцять колгоспів району.

У керівників колгоспу виходить, як у того дивака, що на конусі лежав і від холоду дріжав..

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

У нас, у Христинівському районі, дровами, лісом та іншими будматеріалами торгають дві організації: споживча кооперація та лісоторговельний склад «Укрлісбудторг». Обидві ці організації мають не тільки в Христинівському, а й у всіх районах області відповідні склади, штати і проїдають щороку лише в масштабах однієї Черкаської області близько півтораста тисяч карбованців державних грошей. Озброївшись звичайною таблицею множення, не важко підрахувати, у яку копіечку обходяться видатки на утримання двох паралельних організацій.

Неваже не можна передати функції лісоторгівлі в районах споживчій кооперації й заощадити на цьому кілька мільйонів карбованців? А так воно вже й справді виходить, як у тому прислів'ї: торгували — веселились, полічили — засмутились. Коли б, Перче, Міністерство фінансів УРСР та керівництво республіканською конторою «Укрлісбудторгу» по-справжньому підрахували ці даремні витрати, вони теж неминуче слізозу пустили б.

М. КЕДІС,
Інспектор держприбутків райфінвідділу.

ТАТАРБУНАРСЬКИЙ ПОШТМЕЙСТЕР

Гоголь у «Ревізорі» характеризував поштмейстера, як простодушну до наївності людину, а попечитель богоугодних установ ддав у розмові з Хлестаковим, що поштмейстер зовсім нічого не робить.

Мешканці м. Татарбунар на Одещині висловлюють упевненість, що в особі Павла Андрійовича Богатирьова гоголівський поштмейстер перекочував до їхньої контори зв'язку — вдача у їхнього начальника контори така ж самісінка.

Павло Андрійович наїво гадає, що його заступник т. Андрющін, який безпосередньо відповідає за телефонну мережу, без втручання згори перестане коли-небудь пиячити і, кінець кінцем, налагодить зв'язку у районі. Татарбунарський поштмейстер простодушно впевнений також і в тому, що технік Яворський сидітиме в робочий час на радіовузлі, а не ремонтуватиме вдома приймачі для приватних осіб.

Гроші, які відпускає держава на поліпшення радіофікації і зв'язку в районі, тут з року в рік не використовують, а Павло Андрійович все ще чекає грізного повідомлення:

— До нас їде ревізор!

БДЖОЛА І ТРУТЕНЬ

БАЙКА

В науку до Бджоли
Малого Трутня віддали:
Хай учиться збирати мед віднині
І пізнає всі мудрості Бджолині...

Бджола, як могла...

Проте
Навчити Трутня — літній день
короткий.
Пройшла весна і літо золоте,
А він з усіх наук засвоїв тільки те,
Що мед солодкий...

Ця байка про пероб, що вчилися
сяк-так
І вивчили одно — чужого хліба
смак.

Павло КЛЮЧИНА.

РАЗ, ТА ГАРАЗД!..

Борислав сміється... Але сміється не весь, а тільки ті його жителі, які нічого спільногого не мають з Бориславським управлінням газолінових заводів. Самому ж управлінню не до сміху. Його керівники — люди серйозні, дуже серйозно дивляться вони на все, і на шефство, зокрема.

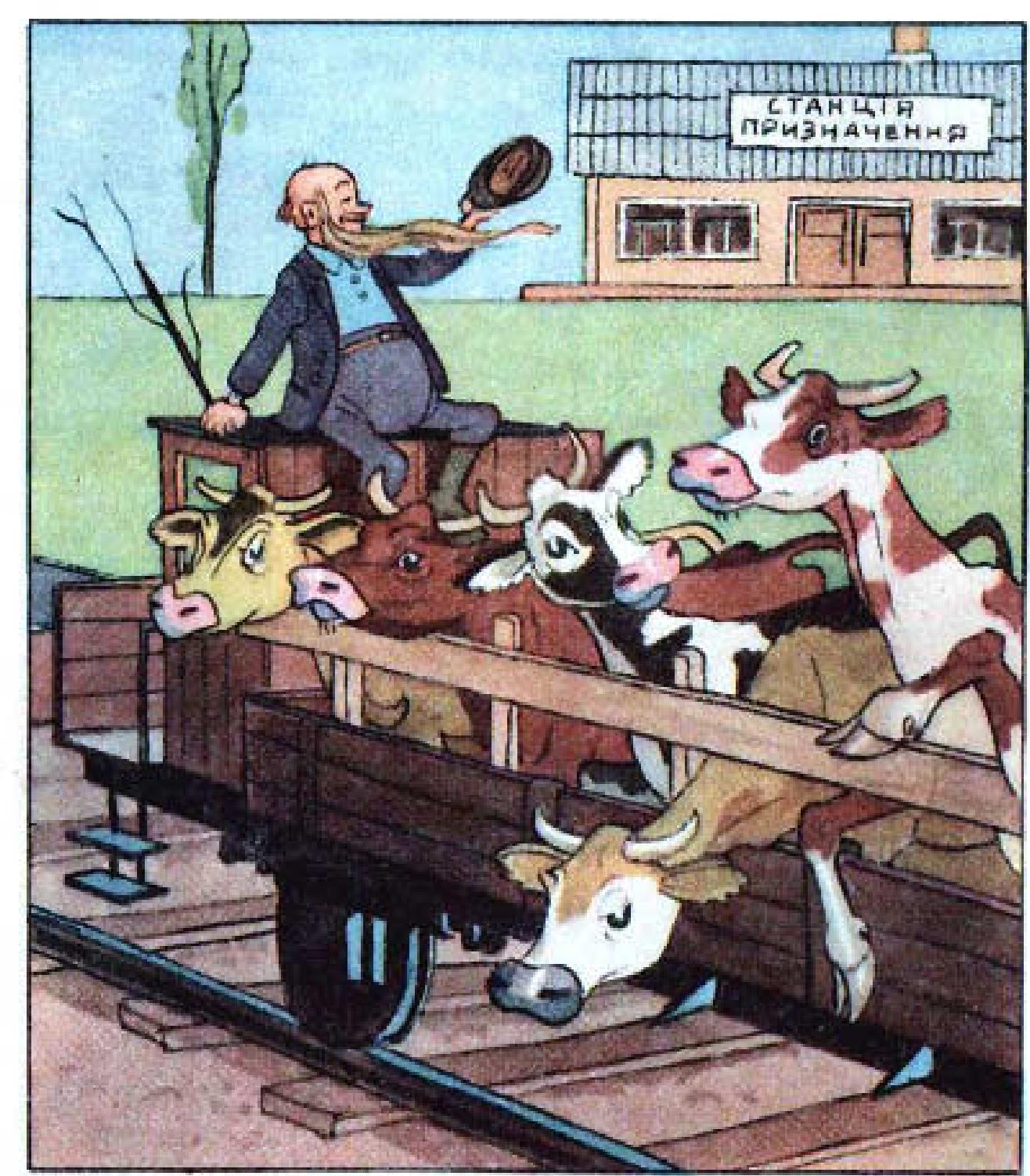
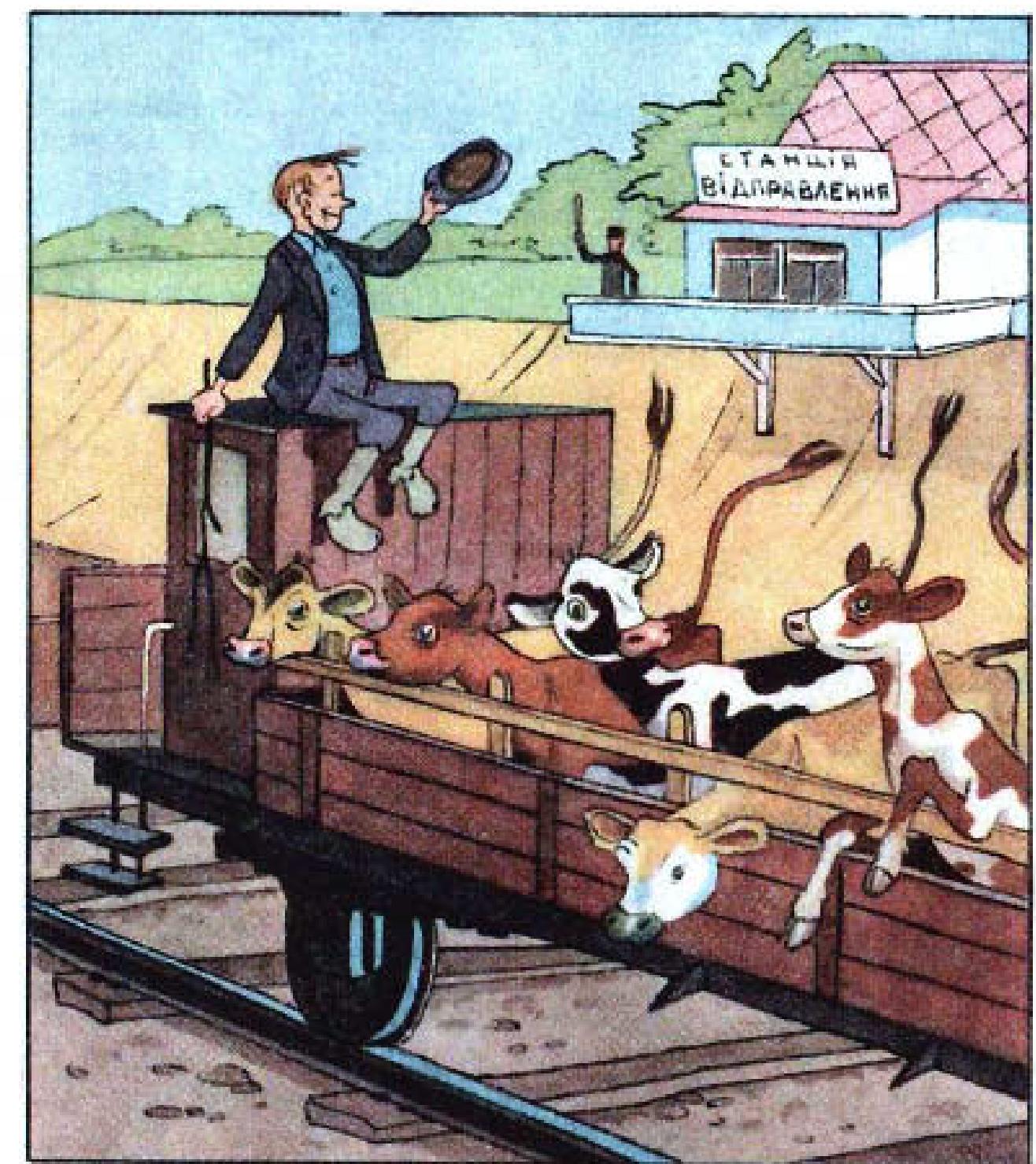
Приїхали якось до управління представники підшефної Добромильської МТС. Приїхали по допомогу: для ремонту трактора «НАТІ» йм бракувало деяких деталей.

Шефи ретельно заходилися допомагати своїм підшефним. А коли допомогли і вручили МТС рахунок, то у підшефних очі рогом полізли. За болт до ступиці, ціна якому 3 карбованці, газолінники замінили... 14 карб. 63 копійки. За важіль, що коштує 9 карбованців 80 копійок, шефи зібрали... 87 карбованців. За кронштейн, який можна купити за 7 карб., вони заплатили 11 карб. 44 коп. А за конуси, ціна яким 28 карбованців, шефи потягли аж 128 карбованців!

Словом — допомогли! Зробили добру послугу і своєю дорогоцінною доброю розмішили весь Борислав...

ДО ПИТАННЯ ПРО ШВИДКІСТЬ ЗАЛІЗНИЧНИХ ПЕРЕВОЗОК

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

ЧОГО ВОДА КАЛАМУТНА?..

Мал. К. АГНІТА

— Ого, що ти з нею робитимеш —
звариш чи засмажиш?
— Помию!

Мігени БУДІВЕЛЬНИКИ

Познайомимось:

— Товариш Бурка керує трестом «Запоріжбуд».

— А товариш Хмара — начальник будівельного управління цього ж таки тресту.

— А вже товариш Шпак, то головний інженер відділу капітального будівництва заводу «Запоріжсталь».

Як бачимо, перший з них керує, другий — буде, а третій — контролює.

Що ж вони спільними силами споруджують?

Багато чого, але в даному разі йдеться про будівництво центральної лабораторії заводу «Запоріжсталь». Розпочали будувати ту лабораторію ще в 1953 році, і так уже будівельники старалися, що за три роки виконали план аж на одну третину.

Не дивно, що життя випередило неповоротких.

Тепер уже треба переглядати і переробляти проект лабораторії.

Бо й справді: на заводі лежить устаткування для дослідів над радіоактивними ізотопами та міченими атомами.

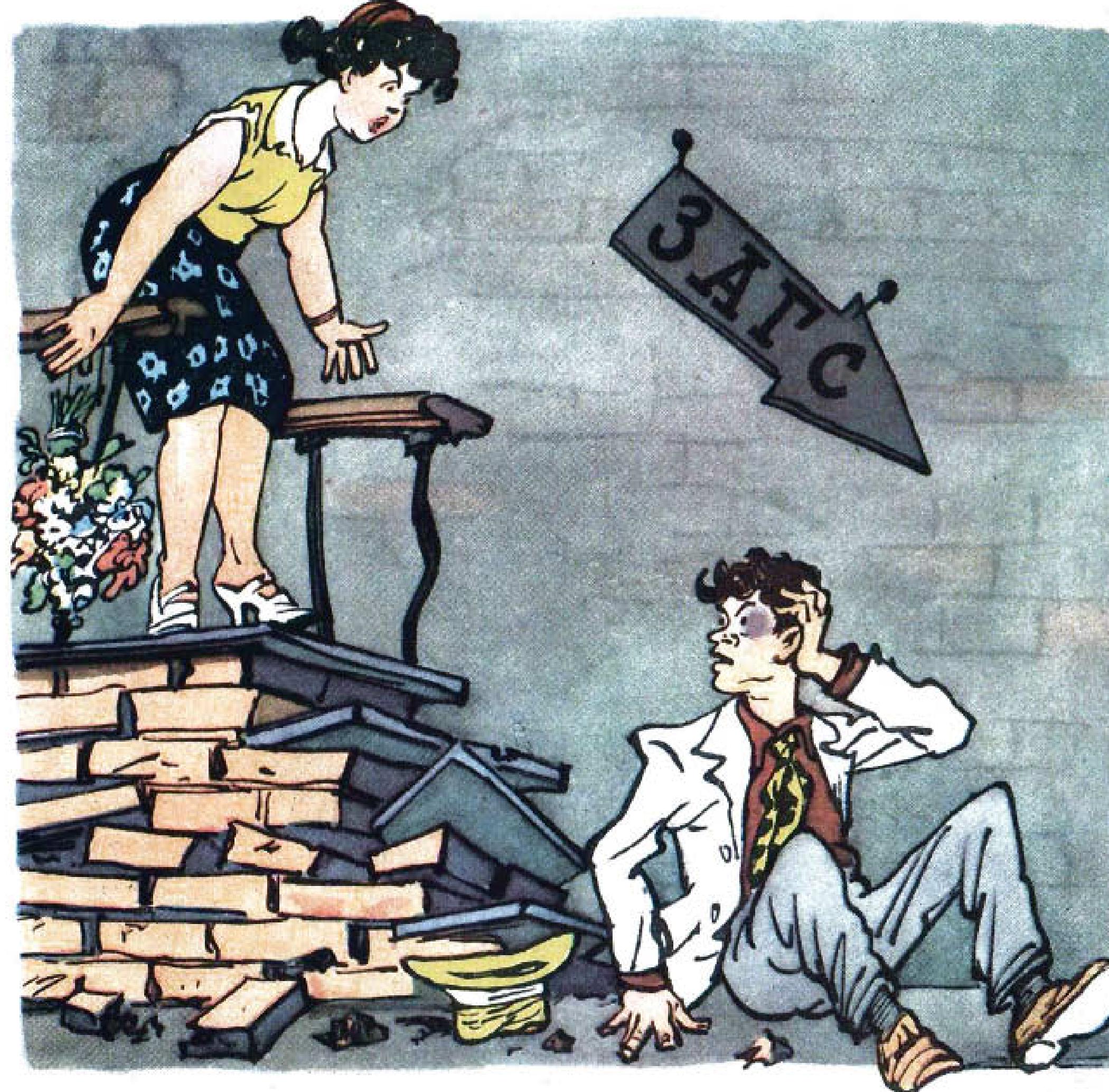
А де ж його поставити?

Треба передбачити відкриття нової фізичної лабораторії із спеціальним захисним обладнанням.

За минулі роки наука в широких масштабах до міченіх атомів добралася, а будівельники нікак не виберуться далі другого поверху на будівництві лабораторії.

Що й казати — мічені будівельники!

Деякі ЗАГС-ні містяться в непридатних приміщеннях.
Мал. А. АРУТЮНЯНЦА.

— Як ти гадаєш, Галочка, до свайби заживе?

У Великих Зозулинцях (Базалійського району на Хмельниччині) скочило це диво.

Зібрались там люди до клубу кіно подивитись. Показували їм кінофільм «Котовський» — хороший, щікавий фільм.

Непомітно пролітали частини за частиною: перша, друга, третя...

Після третьої частини у клубі несподівано зашуміла-загула шуря-бу-

ря, яка бідолашного кіномеханіка з місця здула. Двері з гуркотом і тріском відчинилися і з'явилась на порозі велика ватаха запізнілих глядачів.

Попереду йшов директор Малоклітнянської МТС Маценко, за ним — його друзі і добре знайомі. Тупнув директор нового, гупнув другого, смикнув механіка за полу:

— Перекручуй прокручене і крути спочатку! — наказав він грізно.

Механік зам'явся, завагався, спробував сказати щось грізному глядачеві.

— А-а! — закричав директор. — Заліз у чужу солому та єшь й шелестиш! Не дозволю, щоб моїм струмом крутили без мене картини!

Механік покірно перемотав плівку — і на екрані знов почалося все спочатку.

Глядачі похоплювалися з місця, залунали голоси обурення, хтось шапкою закрив об'єктив кіноапарата.

Гарячий кінолюб Маценко жодної миті не

захотів бути з «некультурними» глядачами під однією стелею.

Він демонстративно вилетів з клубу, прожогом шугнув у машину і підався додому.

Через п'ять хвилин директор МТС Маценко жорстоко відомстив кіноглядачам: весь клуб утопив у густій, як дьоготь, темряві, припинивши по-дачу струму в клуб...

Давнім-давно вже сказано народом:

— Круті, та не перекручуй!

Але що директорові МТС Маценкові до мудрості народної?

У нього «мудрість» своя, власна — самодурська.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Давно, ще в 1954 році почали ми клопотати перед головним управлінням сільських електростанцій Міністерства сільського господарства УРСР, щоб нашему стечовому колгоспу виділили електростанцію. Головне управління довго обмірковувало наше клопотання, довго його утримало та ув'язувало, аж, нарешті, в 1955 році в жовтні ми одержали таке повідомлення:

«На вашу адресу, — писав нам т. Комаров, начальник цього головного управління, — відправлена електростанція С-80, простежте за її одержанням».

І от почали ми стежити. Всі очі вже видивили, а довгождані електростанції не видно. Вже ІІ квартал 1956 року закінчується, а ми все ще не перестаємо «стежити за одержанням» того, чого т. Комаров, мабуть, і не думав висилати.

Може, Перче, ще й ти підключишся та простежиш, хто керує головним управлінням сільських електростанцій: начальник чи обіцяльник?

I. УПЕРЕНКО,
голова колгоспу.

Колгосп ім. Хмельницького,
Мостівського району,
Миколаївської області.

Коли настав час виконувати план відгодівлі гусені швейцарському району, голова колгоспу ім. Ворошилова, Щорського району, Дніпропетровської області, Гаврило Миколайович Дзюба аж дики став:

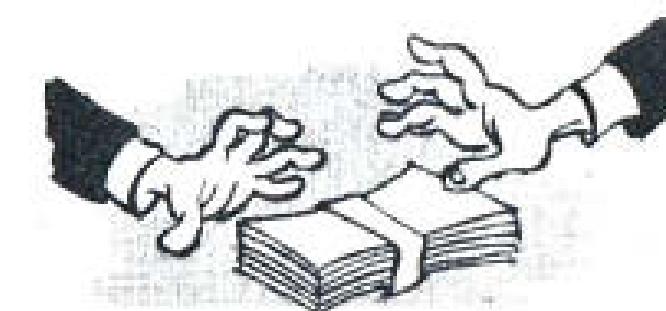
— Навіщо та гусінь?.. Клопоту не обберешся, а толку, як з свині вовни...

По цих словах Гаврило Миколайович з своїм заступником, секретарем партійної організації колгоспу т. Погрібняком власноручно викинули надвір привезені ящики з гусінню, і вона загинула.

Привезли ще партію. Та Дзюба з Погрібняком знову відмовились від неї. Всупереч волі голови правління та заступника бригадир рільничої бригади т. Олексієнко все ж узяв гусінь. Доглядала її колгоспниця Котенко Віра Павлівна. Але керівники колгоспу не вгамувалися. Коли почалося утворення коконів, Погрібняк з'явився до колгоспниці й знову хотів викинути гусінь. Але колгоспниця так відчитала його, що вилетіла з приміщення не гусінь, а заступник голови.

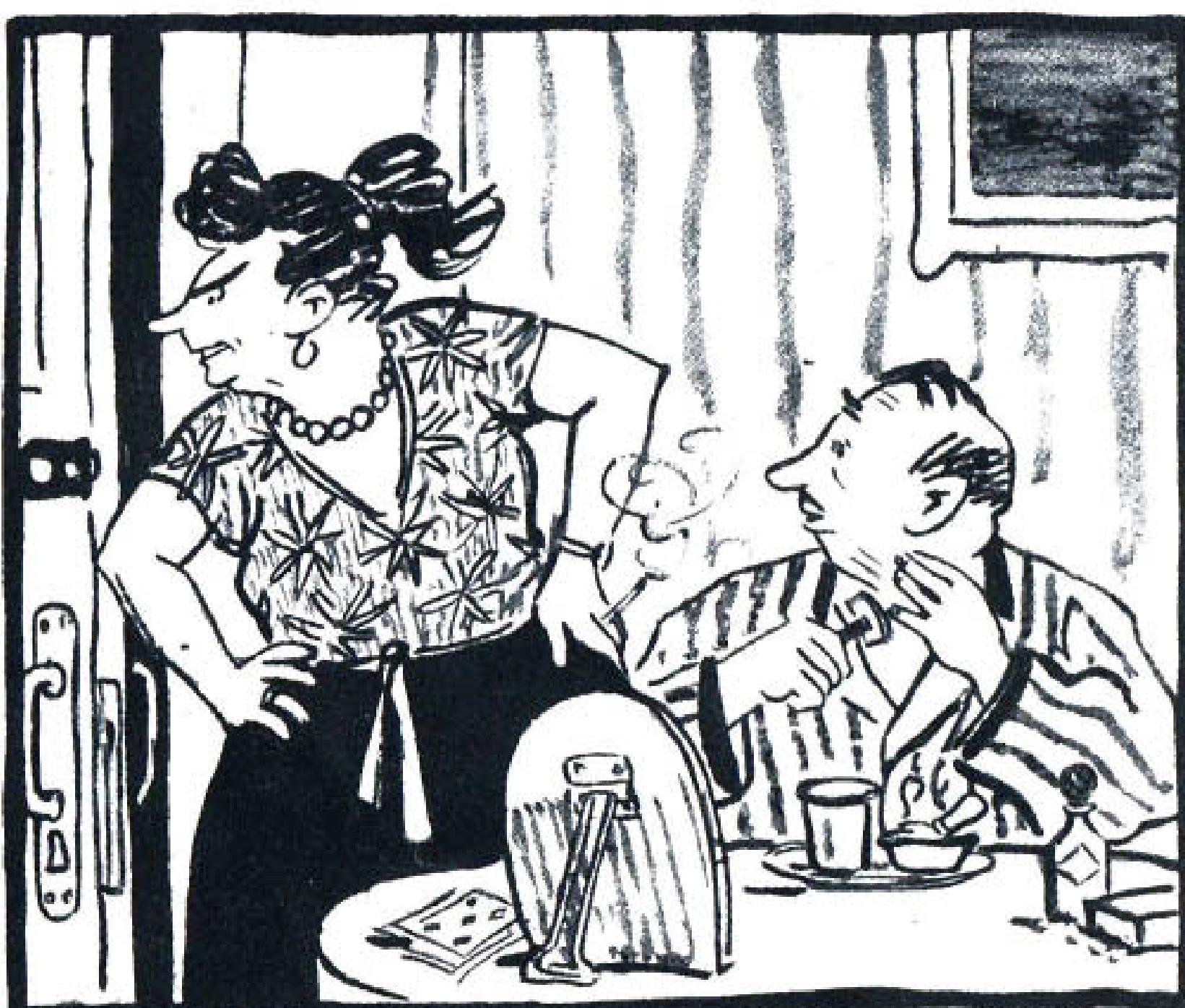
Зібрала Віра Павлівна кокони і здала їх державі. З однієї коробки грени вийшло 67,7 кг при плані 39 кг. Чесним трудом заробила колгоспниця грошову доплату. Та коли до колгоспу прийшли гроши за здані кокони, у Дзюби, Погрібняка та бухгалтера Соломки аж очі розгорілися, і вони поділили між собою «премію». Дзюбі попало 470 крб., а Погрібняку і Соломці по 312 карбованців.

Отакі-то спритники! Виходить, як робити, то руки не доходять, а як гроши ділити, то ось і ми!

КОМУНАЛЬНИЙ АНГЕЛ

Мал. Л. БОЙКА

— Нарешті, сусіди прийшли з роботи!
— А навіщо вони тобі?
— Полаятись хочеться...

«ПІДВАЛ НАТО»...

У Берліні виявлено шпигунський підкоп з американського сектора до лінії зв'язку групи радянських військ у Німеччині та до лінії зв'язку Німецької Демократичної Республіки.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

...або — як США сприяють розвиткові зв'язків між Сходом і Заходом.

Вовчий скарг

БАЙКА

Буржуазні економісти вигадують для капіталізму пом'якшує назви, намагаючись замаскувати його звірину суть.

(З газет).

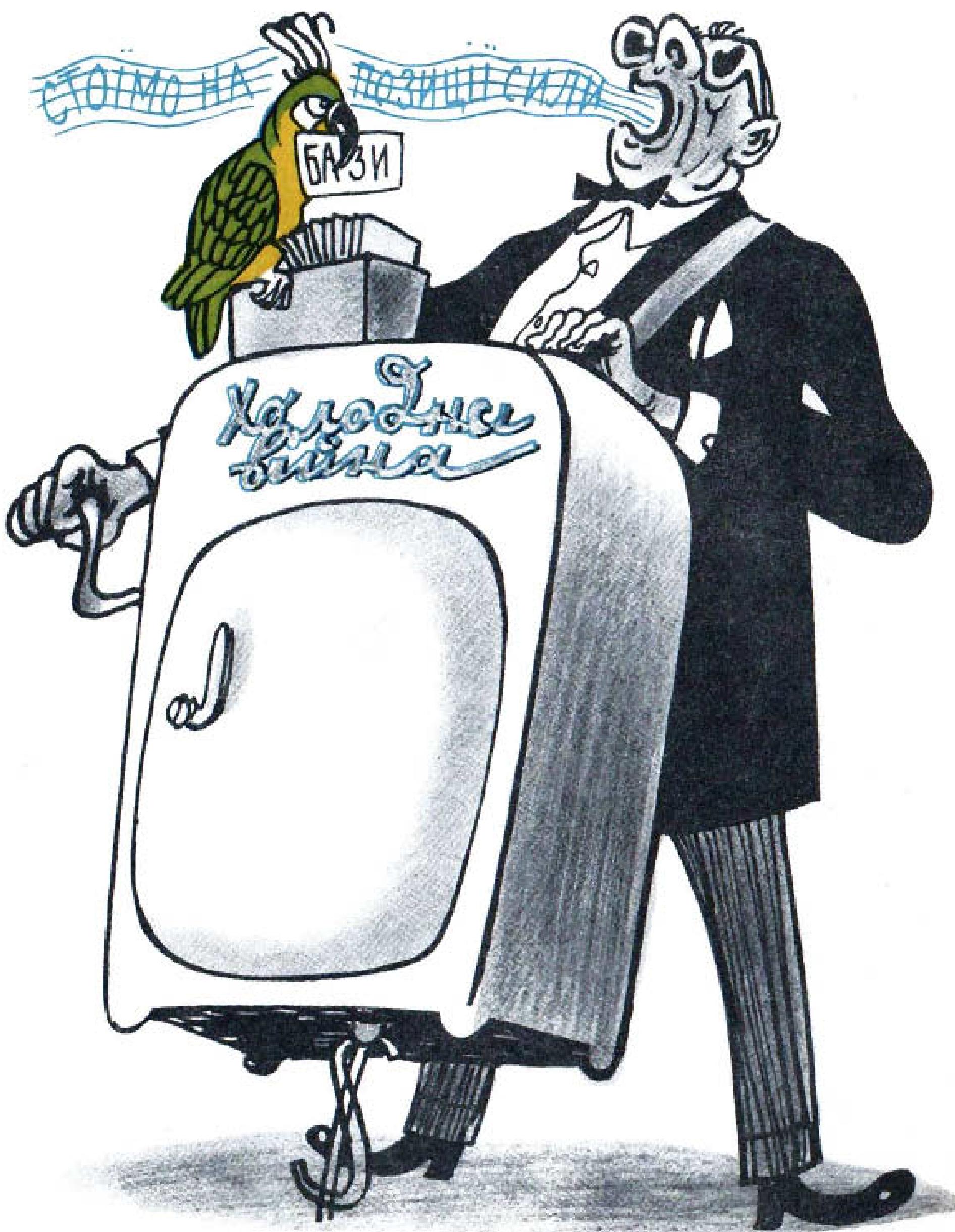
Вовк снаргу написав в звірнині суд:
Мовляв, наймення «Вовк» давно вже застаріло, образливе. Усякне його діло до цього часу вовчим звути. Потрібно б підібрати м'якше слово,— Ну, щоб не «Вовк», а, скажем, «Вова». ...Суд справу вів, Мабуть, днів двісті. А в тім суді на найвиднішім місці Шакал сидів. (Він разом з Вовком учиняв розправи, і від тієї злой слави Хотів дружка спасті). Шакал зумів мотив знайти: — Шоб більше йняти Вовку віри, Надалі називаєтъ його по масти: «Сірий»...

Чи ж Вовк смирнішим став? Чи, може, чесно і ретельно служить? Та де!.. На полювання ходить, як ходив, Та і овечок так же душить. Бо що й казати, — назва краща, Та залишилась вовча паща!

Микола ПОЛОТАЙ.
Переклад з російської.
м. Сімферополь.

У США є ще чимало впливових противників змін зовнішньо-політичного курсу. Всупереч здоровому глузду, ці люди ѹ досі продовжують скавути мелодію часів «холодної війни».

Мал. Л. КАПЛАНА

СТАРА ПІСНЯ

Афганський хікайяти*

ВІТХА ДУРНЯ

Жив-був дурень. Якось у нього вкрали осла. Люди співчували дурнєві, втішали його.

— Не сумуй. Адже сам ти живий, здоровий. Ти осла ще придбаєш.

Вислухав людей дурень і легенько зітхнув:

— Слава аллаху, що я не сидів на ньому верхи, а то могли б і мене вкрасти.

ВІДПОВІДЬ СЛУГИ

Одного разу падишах зі своїм сином відправилися полювати. В дорозі мисливцям стало дуже жарко і вони почали знімати з себе одяг, рушниці й патронташі і валити все на слугу. Слуга покірно ніс тягар, і падишах сказав йому:

— Еге, братіку, та ти можеш тягти за добрячого осла!

На це слуга відповів:

— О, найсвітліший володарю, не за одного, а за двох...

* Байки, короткі оповідання.

ДЛЯ ЧОГО ЛІХТАР СЛІПОМУ

Увечері йшов сліпий по базару і ніс на плечі глечик, а в руці за свічений ліхтар. Хтось гукнув йому:

— Гей ти, дивак! Для тебе ж однаково, що день, що ніч. Для чого тобі ліхтар? Ти ж навіть з ним нікого не побачиш.

Сліпий відповів:

— Цей ліхтар — не для мене, а для вас, щоб у темряві ніхто не розбив моого глечика.

МУДРЕ РІШЕННЯ

У одного мудреця вкрали чалму. Він пішов на цвінтар і сів на камені. Це здивувало людей і вони сказали старому:

— Чого ти ждеш тут? Адже злодій побіг не сюди, а в сад.

— То нічого, — спокійно заперечив мудрець. — Однаково він сюди прийде...

ОСЕЛ І КІНЬ

Хазін віз своє добро ослом і конем. На ослі був дуже важкий вантаж, на коні — набагато легший. Порівнявшись з конем, осел шепнув:

— Поможи... Мені страшенно важко. Візьми частку моєї ноші.

Але кінь навіть вухом не повів.

Трохи згодом осел ще кілька разів просив у коня допомоги. Але кінь удавав, що не розуміє його.

Осел вибився з сил, спіtkнувся, упав і здох. А хазін переклав з нього весь вантаж на коня і поїхав далі.

Переклав з мови пушту Л. ЛЕВАНТ. (Збірка «Мілі ниндара» — «Народна мудрість»).

ПРИКАЗКИ ТА ПРИСЛІВ'Я

Той, хто виросте в безділлі, рано зістариться від роботи.
Ужалений змію боїться й вірьовки.
Собака йшов у тіні верблюда й хвалився, що то його тінь.
Через одну блоху шубу кидати в піч не варто.
Розумний іде вперед і озирається назад.
За столом навіть ворог другом стає.
Півень криком ранку не накличе.
Норовистому коневі і майдан тісний.
Осел від стусанів конем не стане.
Від похвал знатним не станеш.

ЧОМ НЕ ЛЮБЛЯТЬ ДІТИ?

НОВА САНАТОРНА ПРОЦЕДУРА

Мал. О. КОЗЮРЕНКА.

Мама скаржилася в школі:
— Чом не люблять діти Толю?
Він слухняненький хлопчина.
В чому справа? В чім причина?

Проводжаючи у школу,
Мама вслід гукає: — Толю!
Ти цукерки заховай!
Сам поїж, не роздавай!

Проводжаючи в загін,
Знову мама навздогін:

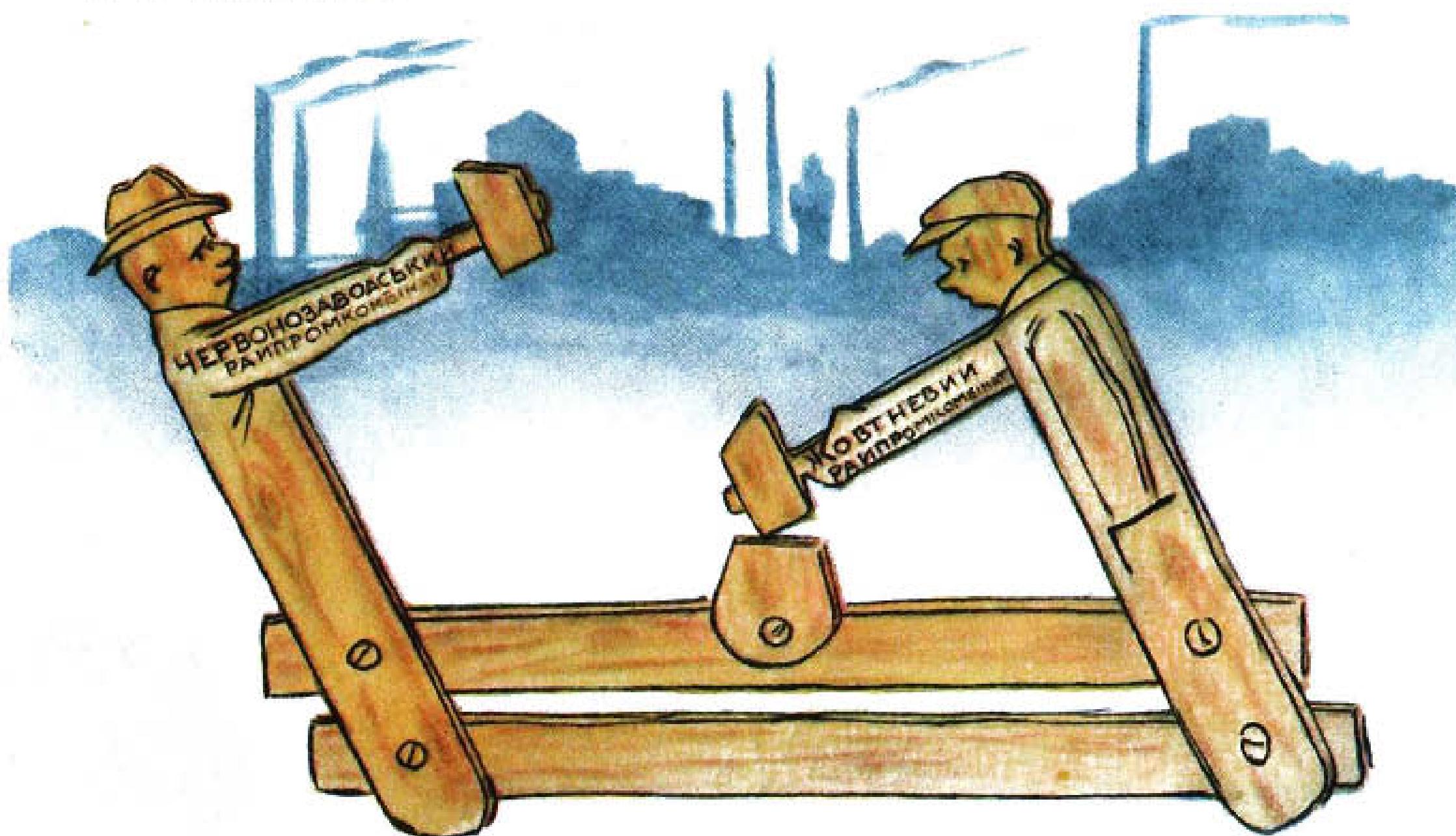
— Не давай м'яча, синочку,
Бо порвуть ще на шматочки!

Толя вірний був наказу:
Не діливсь з дітьми ні разу.
— Не займай! — кричить він Жені.
Олівці — мерщі в кишенні...

Ну, скажіть, чому ж бо Толю
Так не люблять діти в школі?

Вікторія КУЗНЕЦОВА.

м. Горлівка,
Сталінської області.

Червонозаводський та Жовтневий райпромкомбінати м. Харкова більше року не можуть освоїти виробництва дерев'яних і заводних іграшок.

Мал. О. ЩЕГЛОВА.

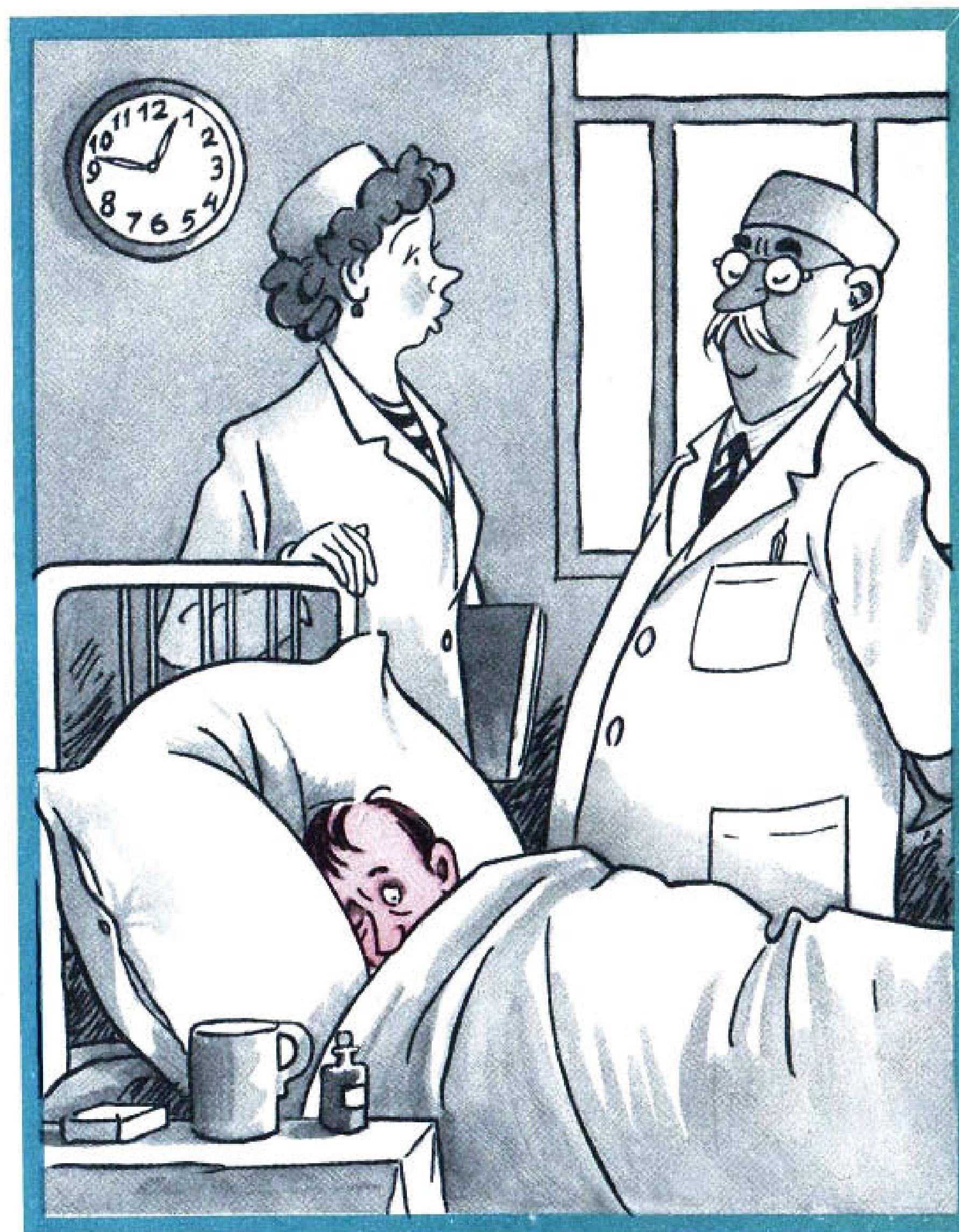
Кують, але не мелють.

Мал. М. ОГНІВЦЕВА

— Великдень ми вже обмили, до Петра й Павла ще далеко, а випити охота.. Чи немає, кумо, сьогодні якого-небудь свята?

Малюнки з харківських «Вікон сатири».

- На що він скаржиться?
- На безсоння.
- Поставте йому телевізор.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМОГ

★ Читачі Перця написали до редакції листа про те, що в системі Рогатинської райспоживспілки на посаді завідувача магазином працює розтратник Роскош Т. Н.

Прокуратура Станіславської області повідомила, що факти, наведені в листі, ствердились. Вироком народного суду Роскоша засуджено до 12 років позбавлення волі.

★ Комірник колгоспу ім. Шестакова (Ружичнянський район, Хмельницької області) Гуменюк М. М. розбазарив матеріальних цінностей на 44.654 крб. Про це писалося в листі, що надійшов до редакції.

Народний суд Ружичнянського району засудив Гуменюка М. М. до 8 років поправно-трудових таборів з конфіскацією належного йому майна.

★ Читачі Перця повідомили редакцію про те, що керуючий Київським трестом «Саночистка» Матвіенко та інспектор по кадрах Видиш зловживали своїм службовим становищем.

Секретар Сталінського райкому КП України м. Києва т. Танченко повідомив редакцію, що факти при перевірці ствердилися. Матвіенко з посади керуючого трестом знято. Також знято з роботи інспектора по кадрах Видиш.

★ До редакції надійшов лист про те, що голови деяких колгоспів Клеванського району досі не перевезли своїх сімей у колгоспі, де вони працюють.

Завідувач сільгospівділом Ровенського обкому КП України т. Ткаченко повідомив, що факти, наведені у листі, ствердилися. За невиконання неодноразових вказівок райкому партії про виїзд з сім'єю на місце роботи голову колгоспу ім. Дзержинського Гальчука рішенням бюро обкому партії з членів КПРС виключено. На голів колгоспів ім. 17 вересня т. Свинаренка, ім. Тимошенка т. Дехтяря рішенням бюро райкому накладено суворі партійні стягнення і запропоновано найближчими днями перевезти сім'ї до колгоспів.

★ Інваліди з Нижніанського будинку інвалідів поскаржилися Перцеві на директора цього будинку Ткаченка О. Н., який зловживав своїм службовим становищем, грубо поводився з інвалідами.

При перевірці листа факти ствердилися. Наказом Ворошиловградського облсоцзабезу Ткаченка О. Н. з роботи знято.

★ Довгий час Дніпропетровський облВНО не відповідав репортажу на лист, якого Перець надіслав для розгляду та вживання заходів.

Після того, як Перець змушеній був у цій справі звернутися до Міністерства освіти УРСР, завідувачий облВНО т. Кононенко повідомив, що відповідь редакції була затримана з вини працівника сектора кадрів т. Горбатової, яку за бюрократичне ставлення до скарг та заяв трудящих з роботи знято.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: Остап ВИШНЯ, П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВІЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна».

Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94, 5-30-31.

Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 11 (334) (на українському языку)

Підписано до друку 27. V. 1956 р.

Папір 70×108 $\frac{1}{8}$ =0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 10119.

Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59.

Зам. 2320. Тираж 150.000 прим.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества: PEREC-UA

Командуючий збройними силами
НАТО в Європі американський генерал
Грюнтер загрожує СРСР «масованим
ударом атомної зброї».

(з газет).